

†
Elhúnyt kedves nővéreink.

A nővér neve:	Kor:	Hiv:	Hol:	Mikor:
Szpevák Anna Krisztina n.	39	14	Csákvár	1923. Dec. 7
Leitner Mária Kolesa n.	79	48	Eger	Dec. 12
Szommer Terézia nővér	77	51	Márianosztra	Dec. 21
Fink Anna Leontin növ.	62	38	Eger	1924. Jan. 5
Kovács Erzsébet nővér.	33	16	Bp. Irgalomháza	Jan. 16
Smak Florentina Winfrida n.	63	46	Nvárad Vince int.	Jan. 26
Brieskovn Erzs. Maxima n.	50	25	Gyula kórház	Febr. 8
Abrukta Anna Paula növ.	46	28	Bp. Ranolder int.	Febr. 14
Stegtilch Mária Zsófia n.	58	29	Eger	Febr. 17
Gajsek Anna Bernárda n.	35	9	Márianosztra	Márc. 7
Kögl Erzsébet Emilia növ.	29	11	Bp. Központiház	Márc. 12
Weiland Teréz Winfrida n.	59	31	Nagyv. Velencén	Márc. 11
Tauss Mária n.	73	50	Várpalotán	Márc. 27
Jedzink Teréz Apollónia n.	76	42	Bp. Új sz. János k.	Márc. 28
Smak Anna Angelina növ.	35	17	Újpesten	Ápr. 27
Czaha Alojzia Klélia növ.	64	48	Bp. Teréz intézet	Máj. 13
Mezsolits Julia Felicia n.	46	27	Piliscsaba	Máj. 23

R. I. P.

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
szent Vince szeretet-leányai számára.

10. ÉVFOLYAM.

1924.

3. SZÁM

TARTALOM: B. Lujza az ifjúság kedvelője. — Az ifjús. Egyesületek júliusi tanácsgyűlése. — Mintatanítás a Tiszteletőrség vezetői részére. — Beszámoló a Kereszteshad működéséről. — A Kereszteshad. — Mintaoktatások a Kereszteshad három osztályának. — Csodásérem. Egy missionárius úti naplójából. — Rutan Margit vértanú n. élete. — A missziós lelkület. — Hírek. — Meghalt nővérek.

Boldog Lujza az ifjúság kedvelője.

Kis szobor áll előttem. Kivitele nem valami művészi-es, de annál többet mond a bájos jelenet, amit a szobrász benne megörögzített. Boldog Lujza anyát állítja a szemlélő elé, ki jobb kezével egy szegény gyermeket édesget magához. Szelid tekintete oly biztató, oly hívogató, hogy messze száműz minden félelmet, minden idegenkedést! Csukott ajkai beszélni látszanak. Nemes arcáról pedig a jóság, a meleg szeretet érzelmei sugároznak le. A leányka bizalommal símul melléje s kis szíve egész őszinteségével úgy tekint fel hozzá, mint legjobb anyjára.

Alig tudok betelni a jelenet szemlélésével. Minél tovább nézem, annál több nemes, szép vonást fedezek föl benne, s annál hangosabban beszél lelkeimhez a néma kis szobor.

Tollat ragadok, s megörökítem a sok gondolat közül legalább azt az egyet, amelyet a kedves szobor a leghallhatóbban diktál.

Az első tekintetre eszembe juttatja szent Vincének ezt a mondását: „Asszonyom, még soha sem láttam anyát, ki annyira anya lett volna, mint Ön.” — Igen, boldog Lujza egészen anya. Ezt idealizálja a szobrász is kis alkotásában. Szerette saját fiacskáját, úgy, ahogy a legjobb anya csak szerethet! S ezt a mélységes szeretetet a kegyelem által nemesítve, boldog Lujza később a szegények szolgálatában, a maga egészségében a gyermek-ifjúság világára vitte át.

Tevékeny életében meggyőződhetünk róla, hogy nagy lelkének egyik alapeszméje, s anyai szívének egyik főgondja a gyermekek s az ifjúság megszentelésének ügye volt.

A szeretet a gyermekekhez, sokoldalú, komoly tevékenykedése mellett, amit a Szeretet-egyesületek terén kifejtett, — úgy tört utat magának, mint a nap a felhős égen, amely únos-úntalan széthasogatja a komor vízpárák tömegét, s derűsen bocsátja le áldó sugarait a földre.

Életrajzában olvassuk: „Mikor a vidéki Szeretet-egyesületeket látogatta, rendszerint maga köré gyűjtötte a község leánykáiit, s a katekizmusra és egyéb hasznos dolgokra tanította őket. Tette ezt pedig oly vonzó, kedves modorral, hogy a fölntöttek is szívesen elhallgatták és okultak rajta.

„Azonban nemcsak a kisebbekkel, de a nagy leányok és asszonyok oktatásával is szívesen foglalkozott, összegyűjtvén őket házában vásár-és ünnepnapok délutánjain. Okos tapintattal persze nem a káté tanulására, hanem kis társalgás, föllovasás, szórakozás címén hívta meg őket. Ilymódon aztán észrevétlenül csepegtette lelkükbe hitünk tanait és a keresztény erkölcsöket.”

Nem a mai leányegyesületek eszméje valósult-e meg a jó Lujza anya gondolatában? Hogy ez a szép eszme az évek folyamán a maga teljes mivoltában kibontakozhassék és hogy az elvetett magocska a társulatban gyümölcsöző fává növekedjék, leányait is kezdet óta e magaslatos hivatásra nevelgette. Ha két nővér működött együtt valamely faluban, úgy oszlott meg munkakörük, hogy egyik

a szegényeket és betegeket látogatta, a másik otthon a kis leányokat tanította.

Leveleiben is sűrűn buzdította nővéreit e szép mű felkarolására. „Kérem, — írja az egyiknek — nagy gondja legyen az ifjúság oktatására. Arra is kérem, hogy vásárnapok délutánjain olvasson föl a nagy leányoknak és beszélgessen velök jámbor dolgokról.”

Majd ismét: „Nagyon kérem, amennyire foglalatosságai megengedik, vásár- és ünnepnapon tartson föllovasást a nagy leányoknak és buzdítsa őket, hogy eljöjjenek önhöz. Néha époly szükségük van oktatásra, mint a kicsinyeknek. De nagyon gyengéden és szelíden tegye ezt, nehogy megszegyenítse őket tudatlanságuk miatt.”

A sok példa közül ez a néhány szemelvény is eléggé bizonyítja, hogy mennyire szíven viselte az ifjúság megszentelésének munkáját.

S ezt tette a jó anya a társulatot szervező, óriási gondok közepette, amely munka magában véve is elég lett volna erejének és gyöngé egészségének. Mit tenne most e szent ügy előmozdításáért, mikor a társulat sziklaszilárd alapon állva, a nehéz kezdethez viszonyítva akadálytalanul halad szabályzott medrében? Mit tenne a jó anya, ha kezében lenne a szentségek mellett a mindennél értékesebb nevelőeszköz: a csodásérem?

De vajjon végokában és eredményében nem boldog Lujza anyának köszönhetjük-e a drága égi ajándékot: a csodásérmet? Az egyházi írók osztják azt a véleményt, hogy a szeplőtelen Szűz Anyaházunkban való megjelenésével megjutalmazni akarta a társulatot, mert tagjai kezdet óta hittel vallották szeplőtelen fogantatását: „*Boldogságos Szűz Mária, hiszem és vallom a te tiszta, szeplőtelen, bűn nélkül való fogantatásodat!...*”

És nem boldog anyánk-e szerkesztője és tanítója e fenséges hitvallásnak? Apostoli buzgólkodásunkban az ifjúsági egyesületek terén ne feledkezzünk meg tehát boldog anyánkról. Ha sok a nehézség és fáradságunknak kevés a gyümölcse, jusson eszünkbe szent Vince atyánknak

ama lelkesült fölszólítása: „Van az égben anyjuk, ki közbenjárásával sokat tehet Istennél.“

Az Ifjúsági Egyesületek júliusi tanácsgyűlése.

Lefolyása és határozatai.

A Szentlélek Úr Isten kegyelmével, nt. Elöljáróink a tisztelendő szolgáló nővérek lelkimagányának utolsó napját választották ki arra, hogy az Ifjúsági Egyesületek Központi Bizottsága megtartsa tanácsgyűlését. E gondviselés-szerű tervnek súlypontja nem annyira az utazási költségnek a megtakarítása, mint főképen az a körülmény volt, hogy ez alkalomból az összes tisztelendő szolgáló nővérek a gyűlésen jelen lehettek. Hiszen ez a fontos ügy nemcsak a Bizottság tagjainak, hanem valamennyiünknek ügye, melynek előmozdításáért egyformán lelkesülni és buzgó munkásság által közreműködni tartozunk. Ez a gondolat volt úgy főttisztelendő Atyánk, mint nagyontisztelendő Vizitátornónk megnyitó beszédének alapgondolata.

A gyűlés a lelkimagány termében folyt le. Főtisztelendő Atyánk a Veni Sancte elmondása után körülbelül ezeket mondotta: „Fölhasználjuk az alkalmat, hogy ft. generális előjáróink óhajításának megfelelőjünk, akik kívánják, hogy mindent megtegyünk az Ifjúsági Egyesületek fejlesztéseért. A szentmagány utolsó napján tartjuk meg ezt a gyűlést arra gondolva, hogy az ifjúságnak a megmentése is szent ügy, s a jó Isten is akarja, hogy annak érdekében tőlünk telhetőleg buzgón munkálkodjunk.

Csak arra akarnám kérni a tisztelendő nővéreket, hogy ebben a buzgóságban ne legyen irigység. Ne féljünk tapasztalatainkat közölni, attól tartva, hogy mások ellesik tőlünk a jót, amit eddig tettünk. Inkább tegyük közkinccsé azokat. Másrésztől ne legyünk kislelkűek, ha az egyesek jó eredményét látjuk, s ne gondoljuk, mi azt úgy sem tudjuk elérni. Ha eddig nem volt olyan az eredmény, mint szeretnénk volna, akkor ép e tanácskozások mutatják meg,

vajjon jó és megfelelő eszközöket használtunk-e célunk eléréséhez? Vagy pedig megtaláljuk a vezetésben előforduló hibákat, s így módunk lesz, hogy a jövőben azokat kiküszöböljük. Így a szent Szűz áldása bizonyára kísérni fogja törekvésünket.“

Nagyontisztelendő Vizitátornónk, — miután a Bizottság alakuló gyűlésén nem vehetett részt — őszinte sajnálatát fejezte ki, hogy óhajításának kielégítését csakis a nagy áldozattal pótolhatta, amit a jó Isten akkor a nagyváradi utazással tőle kívánt. Meleg szavakkal üdvözölte a Bizottság tagjait, s köszönetet mondott a bizottság ft. igazgatójának és tisztelendő igazgatónőjének, akik a terhet leginkább viselik vállaikon. Köszönetet mondott a tisztelendő kedves szolgáló nővéreknek és nővértársaiknak is, akik oly nagy érdeklődést tanúsítanak, s már is mindenfelé buzgó tevékenységet fejtenek ki az egyesületek szervezése és fejlesztése terén.

Végül kívánta, hogy a szeplőtelen Szűz közbenjárására, kinek tiszteletére fáradoznak, áldja meg a jó Isten a nemes törekvést méltó eredménnyel.

Most az igazgatónő vette át a szót és röviden beszámolt a kétirányú munkáról, amely eddig az Ifjúsági Egyesületek keretében s egyébként is a lelkek megmentésére történt. A tartalmas tervezetet két kérdésbe foglalta össze: A.) *Mit tettek a nt. Elöljárók és B.) Mit tettek az egyesületek vezetői?*

A.) *Mit tettek nt. Elöljáróink?* Nagy áldozatkészséggel életbe léptették az Ifjúsági Egyesületek vezetésére a Központi Bizottságot. Evvel az üdvös intézménnyel szilárd alapokra helyezték az egyesületek fejlődését és haladását és bízva Isten áldásában, a vezetésnek üdvös eredményét is biztosították.

2. Jelentős pénzüsszeggel nagymennyiségű csodásérmét szereztek be Németországból, hogy a kedves nővérek, az itteni árakhoz viszonyítva, jóval olcsóbban megkaphassák és buzgón terjeszthessék a csodásérmét.

3. Kinyomatták a Csodásérem történetét, a tisztelet-

reméltó Labouré Katalin nővér életrajzával kapcsolatban 14.000 példányban. Evvel a kis könyvvel hathatós eszközt nyújtanak a *szeplőtelen Szűzet szerető nővéreknek*, hogy égi talizmánunknak, a csodáséremnek, természetfölötti értékét minél szélesebb körben megismertessék. E kis könyvtől sok léleknek megmentését és szent hivatását is reméljük.

4. Ezenkívül nt. Előjáróink kinyomatták a Tiszteletőrség szabályzatát, a felvételi okmányt, imáit, leckéit és a Keresztes hadnak erénycéduláit, hogy a kedves nővéreknek e téren is megkönnyítsék a munkát és a boldogulást. Jelenleg munkában van az Órangyal Társulat „Kézikönyve,” mely körülbelül újra készül el. A Tiszteletőrség jelvényét 5000 példányban készítettük 22 millió koronáért. Hálás köszönetet mondunk több tisztelendő szolgáló nővéreknek, akik áldozatkész tömegrendeléssel jelentékeny összeget előlegeztek. A nagyobb részt nt. Vizitátornónk fedezte.

B.) *Mit tettek az egyesületek vezetői?* Erre a kérdésre a beküldött beszámolók, krónikák, jelentések, kérdések és indítványozások adják meg a legszebb feleletet. Valamennyi arról tesz tanúbizonyságot, hogy a helyi egyesületekben Isten kegyelmével megindult az élet folyama, látni bennök, hogy a kedves nővérek mennyi iparkodással és jóakarattal küzdenek a felmerülő nehézségekkel, s mennyit fáradnak, hogy a szent ügy a szeplőtelen Szűz tiszteletére diadalra jusson. Igaz ugyan, több helyről még nem kaptunk ez irányban, éleljelt, de reméljük, hogy a jövőben ők is követni fogják a többiek jó példáját.

A tiszteletőrség eddig Isten kegyelmével már 8 helyen alakult meg és szép jövőt ígér. A tagok száma: 418.

Megjegyzendő még, hogy 9 intézet utalta át Központunkhoz a Jézus szent Gyermeksége Társulatának szóló pénz és bélyeggyűjtést, amely összeg kitélt: 2.000.000 koronát. Ezt a Társulat központjába, Esztergomba küldtük. Kérjük a további buzgóságot. A szeplőtelen Szűz anyai áldásával visszafizeti, amit az ifjúság megszentelésével az ő tiszteletére, Isten dicsőségére teszünk.

Ezután az igazgatónő sorjában előterjesztette a tanácspontokat.

A gyűlés határozatai.

I. A Máriatársulat kérdései.

1. *Ha kongreganista leánykák látogatják a Mária-társulatot, de be nem iratkoznak, járhatnak-e továbbra is?* Nem, kivéve, ha meg volna bennök a szándék, hogy állépnek a társulatba, mihelyt beleletéről kellő ismeretet szereztek.

2. *Felvehető-e a társulatba, aki más városban, vagy faluban lakik, ahol nincsen társulat és évente hozzánk is 2-3-szor jöhet el?*— Nem. A „Kézikönyv” határozott próbaidőt ír elő.

3. *Lehetnek-e a Mária gyermekek a Leányklubnak is tagjai?*— Nem.

4. *Helyes-e, ha a társulat és a Leánykör fölvétele együtt van?*— Ne legyen együtt.

5. *Kívánatos-e, hogy a nővérek a Mária gyermeket meglátogassák otthonában, vagy műhelyében?*— Otthonában csakis komoly betegség esetén látogathatja meg a nővér a Mária gyermeket; a műhelyben pedig komoly szükség esetében. Mind a két alkalommal egy más nővér, vagy egy Máriagyermek kíséretében és illő időben tegye meg látogatását. Az elnöknő azonban akár szüleinél, akár a műhely vezetőjénél érdeklődhetik utána, valahányszor ezt jónak ítéli.

6. *Akik elköltöznek, lehetnek-e levelező tagok?*— Igen. De a levélbeli jelentkezést nem kell időhöz kötni.

7. *Önállóan kezelendő-e a társulat pénze, vagy a nővérek pénzével együtt?*— Minden társulat, teljesen önállóan kezelje a kinevezett pénztáros által.

8. *Ki fedezi az Ifjúsági Egyesületek gyűlésein, vagy a vasárnapi összejöveteleken a világító és fűtőanyagot?* Ahol a társulat elég gazdag, megfizetheti egészben, vagy részben. Máskülönben az intézet áldoz a szent célra, kivéve a színelőadásokat, amikor a fűtő és világító anyagot a bevételből fedezik.

9. A szünidei hónapokban megtartsuk-e a heti össze-
jöveteleket? — Sok a nehézség: elfoglaltság, villamosköltség,
stb. — A szabályzat értelmében az összejöveteleket rítkítani
nem szabad, de az egyes tagok időnkinti elmaradását i-
gazolt okoknál fogva elfogadjuk, elnézzük.

10. A társulat, ha saját pénzén szerzi meg és gyara-
pítja könyvtárát, jogos-e, hogy azt közösnek minősítsék
és más társulat is használja? — Ugyanez áll-e a társasjáté-
kokról? — Minden társulatnak legyen külön könyvtára és já-
tékkészlete, azonban a jó eszmék terjedése és a jó viszony
érdekében, bizonyos érték ellenében kölcsönözhetik egy-
másnak.

11. A karácsonyi ünnepség alkalmával, amikor a ta-
gok kor szerint kapnak ajándékot, nem lehetne-e az in-
tézet 4-féle ifjúsági csoportjának szánt pénzt egybevetni
s egyformán, együtt megtartani az ünnepélyt? — Nem. Sok-
kal jobb, ha minden társulat külön tartja meg karácsonyát.

12. A társulat zászlaját, ha nagyon nehéz, viheti-e
egy férfi? — Ahol tényleg olyan nehéz, hogy a leánykák ere-
jét túlhaladja, fölkerhetünk e szívességre egy becsületes,
jó hírű férfit. Kívánatos volna azonban a nehéz zászlót há-
romnyelűvé átalakítani, hogy különtétésképen a társulat
legkiválóbb tagjai vihetnék.

13. Budapesten az egyházi körmeneteken nem tömő-
rülhetnének-e intézeteink egyesületei? — A rendezőkkel kell
ezt megbeszélni. A csoportosítást a budapesti házak ma-
guk között intézzék el.

14. Szabad-e az esdőket 14 éves korban fölvenni?
Igen. A Kézikönyv előírása szerint 15 éves korban meg-
kaphatják a kék szallagot.

15. A társulat tarthatja-e heti gyűléseit hétköznapon?
Kívételképen megengedhető, ha a körülmények kívánják;
mert mégis jobb, mint teljesen elmulasztani.

II. A Tiszteletőrség kérdései.

1. Mít csináljunk a gyűléseken? Mű imádkozunk?
Miről szóljon az oktatás? — A tiszteletőrök szakosztályában

havonta jönnek össze, önálló csoportban hetenkint, vagy
két hetenkint. Egy negyedórai őrseget tartanak a legméltó-
ságosabb Oltáriszentség előtt. Ez alatt elmondják: 1. A föl-
ajánlási imát. 2. Jézus szentséges Szívének litániáját, vagy
egy tized rózsafüzért. 3. Engesztelést tartanak. 4. Ima t.
Labouré Katalin boldoggáavatásáért. 5. Egy Miatyánk,
Üdvözlégy, Hiszekegy az Anyaszentegyházért. 6. Ének a
csodáséremről.

Az oktatás anyaga: A vallási köteleességek magyará-
zata a katekizmus nyomán. Alkalmas könyvek ehhez: a
„Pázmány Péter“, „Örökimádás“ című folyóirat; „Parancso-
latok“ Müllertől; „Krisztus Urunk nyomdokain“ Marcell
Mihálytól; „Az igaz élet“ Károly Ignáctól; „Jellem útja“
Szuszaitól.

Az oktatást felváltva olvasás is pótolhatja. „A Csodás-
érem“ története és sok szép történet a „Máriakert“ régebbi
számaiból szolgálhat erre a célra.

2. Lehet-e már szertartásos fölvételt tartani? — Miután
a Tiszteletőrség összes iratai már elkészültek, igen, lehet.
A fölvetel módját lásd alább. (345 old.) A tiszteletőrség
nyomtatványai: a) a fölvetel menete, b) a fölajánlási ima,
c) felvételi okmány, d) a Szűzanya leckéi a kedves nő-
vérek rendelkezésére állanak.

3. Évente hányszor és mikor legyen felvétel? — Hány-
szor? Ez a körülményektől, a jelentkező tagok számától
függ. A felvétel nincsen meghatározott időhöz kötve. Leg-
jobb ehhez Jézus szentséges Szíve ünnepét, vagy vala-
mely hó első péntekét választani.

4. Levezethet-e a társulat egy másik intézet testvér-
társulatával? — Igen. Az eszmecserék lelkesítik a tagok buz-
galmát.

5. Nem volna-e jó, ha a Tiszteletőrségnek is volna
Kézikönyve? — Kívánatos volna, azonban ez a kérdés még
korai. Ez az intézmény még csak alakulófélben van Párizs-
ban is, nálunk is. Párizsban valószínűleg kiadnak egyet,
amit aztán mi is átvehetünk.

III. Az Órangyal Társulat kérdései.

1. *Csodásérmet, vagy a régi őrangyalérmét viseljük-e a tagok?* — Az őrangyalérmét, mely a társulatnak jelvénye piros és lila szallagon. A csodásérmet is hordják ruhájuk alatt, vagy ha nincs rajtuk szallag, a ruhán fölül, hogy a Csodásérem társulatának búcsúit elnyerjék; de nem jelvény gyanánt.

2. *Legyen-e tagsági díj?* — Igen, de nem kell általánosítani és szabállyá tenni. Ki-ki áldozzon annyit, amennyit tud és jó szívvel adni akar.

3. *Mi legyen a heti tanítások tárgya?* — Kis történetkék elmondásával kapcsolatban egy-egy gyermekhiba, vagy erény; a jó viseletről az utcán, otthon, templomban, stb. De mindig legyen vonatkozásban az őrangyal jelenlétére.

4. *Milyen könyvből olvashatnánk föl?* — Az Órangyal Kézikönyv kíséretében kapnak a vezető nővérek egy külön könyvecskét, amelyben az év minden vasárnapjára és ünnepére rövid, angyalos olvasmányt találunk.

IV. Jézus szent Gyermeksége Társulatának kérdései.

1. *Világiak hova küldjék a pogány gyermekek keresztelésére és kiváltására szánt pénzt?* — Központunkba. Innét továbbítjuk Esztergomba.

2. *Mennyit kell fizetni egy néger gyermek kereszteléséért?* — 25 svájci frankot. *Kiváltásáért?* — 60 svájci frankot. *Egy pap neveléséért?* — 600 svájci frankot.

3. *Lehet-e részletenként beküldeni az összeget?* — Igen.

4. *A keresztelt és kiváltott gyerekekről kapunk-e most is írást, mint ezelőtt?* — Igen.

5. *Elégés-e egy hónapban egyszer összejönni, ha nincs megfelelő helység játszáshoz?* — Igen.

V. A Leánykör kérdései.

1. *Fölvehetünk-e más vallásúakat?* — Nem, kivéve azokat, kik katolikusokká akarnak lenni és gyakorolják is a katolikus vallást, de koruk miatt, (nincsenek még 18 éve-

sek) az állam törvényei szerint, hivatalosan még át nem vehetők.

2. *Lehet-e szó egységes szabályzatról?* — Nem. Mindennüt a helyi körülmények és a gyermekanyag minősége szerint összeállított szabályzat vezet célhoz.

3. *Szabad-e a földmives osztálybeli és a polgárit végzett leányokat külön-külön csoportba megszervezni?* — Szabad, de a két csoportot ugyanazon nővér vezetése alatt.

4. *A legújabb táncok közül melyek tilosak?* — Hanauer váci püspök Öméltósága kérelmére a főváros a következőket tiltja: One-step vagy wanstep, Fox-trott, Simmy, Maxix, Tango Rangtime.

5. *A csodásérmet kizárólag csak fölhatalmazott pap adhatja föl?* — Az erre fölhatalmazott pap mint skapuláréi adhatja fel, ami sok kiváltságos búcsúval jár. Fölhatalmazás nélkül is bárki föladhatja a megszentelt érmét, s habár az illető a búcsúban nem részesül, mégis jobb így, mintha teljesen elmaradna az érem felvétele.

6. *Megengedhetjük-e, hogy közös szórakozások alkalmával valamelyik leánynak fivére hegedülhessen, vagy zongorázhasson?* — Nem.

7. *Az egyesületi tagokat vasárnap délutánonként taníthatjuk-e kézimunkára?* — Varrhatnak-e ők is a szegényeknek? Taníthatjuk körülbelül másfél órán át, de ezt nem rendszeresen minden összejövetelen, hanem csak addig, míg az illető a munkát megtanulta. A szegények közvetlen használatára varrhainak, azonban az ilyen munkát eladni és annak árát a szegényeknek juttatni nem szabad. Külön dispenczióval szabad a vasárnap egész délutánján is kézimunkázni, ha az nem is a szegények javára megy.

8. *Legkésőbb hány óráig maradhatnak összejövetelek alkalmával az intézetben az egyesületek tagjai?* — Legkésőbbben $\frac{3}{4}$ 8 óráig.

9. *Milyen lesz a Leánykör pecsétje?* — A tanácsgyűlés az „M” monogrammot állapította meg e körirattal: pld. Leánykör, Adony 1924.

Nehézségek.

1. *A lelkész urak részéről nincs, vagy kevés a támogatás.* — Felelet: Annál buzgóbbak legyünk mi, s tegyünk annyit, amennyit tehetünk, többet a jó Isten sem kíván.

2. *Kevés a vezetésre rátermett nővér.* — Türelemmel és jószággal neveljük és tanítsuk őket föladatuk lelkiismeretes teljesítésére.

3. *Sok az írásbeli munka.* — Ezentúl még több lesz, de segítsünk magunkon azzal, hogy nagyobb leánykáinkat is fölhasználjuk munkatársul. Csak a Tiszteletőrségnek névtárárt kell a Központba küldeni, hogy továbbíthassák Párizsba.

Indítványok, ajánlatok.

1. *Többek kívánsága:* Tartsunk évi közgyűlést. — *Felelet:* Még korai. Helyette tartsunk inkább helyi díszgyűlést. (L. a Máriagyermek Kézikönyve 102. old.) Az ősszel Központunkban tartunk ilyet, amelyre a helybeli Máriagyermekket meghívjuk.

2. Alaposan készítsük elő a tagokat az egyesületbe való felvételre. Különösen az esdőkkel ismeressük meg a Kézikönyv szabályait. Tudják meg előre, mire kötelezik magukat, ha a kék szallagot megkapják.

3. A Máriagyermek vezetésében mindig a Kézikönyv irányítson.

4. Tartsuk meg a tisztújítást és a tanácsgyűlést. A tanácsgyűlés megtartásának menetét lásd: Kézikönyv 148. old. Ajánlatos a gyűlés kezdetén a tisztikar szabályzatából néhány percnyi fölolvastást tartani. Lásd Kézikönyv 154. old. Központunk Máriatársulatában ez már bevezetett szokás.

5. Vezessünk jegyzőkönyvet. Kívánatos volna, ha a jövő iskola év végére minden Egyesület beküldené jegyzőkönyvének másolatát.

6. Ismertessük és kedveljessük meg az ifjúsági műveket a ft. lelkész urakkal. Alkalmas eszköz erre t. Labouré nővér életrajza.

7. Többen kérdezték: Mi lesz ennek az évnek gyakorlati vonása az ifjúság lelki nevelésében? A választ nt. Generális Anyánk adja meg a Kereszteshad programjában: „*Neveljük az ifjúságban az imádság szellemét, a munkaszeretetet és az áldozatkészséget.*“ XI. Pius Őszentségének is ez az óhaja. Neveljük a gyermekeket ezenkívül a kísértések leküzdése és a jó szent gyónás végzésére.

A fontos gyűlés tartalmas sorozatát az igazgató úr következő beszéde fejezte be:

Egy német pap, tanár és nevelő, (Dr. Klug József könyvében „Az örök források“) írja: „A gyermek az Istennek földönjáró tabernakuluma.“ Ebből azonban önként következik: az ifjúsági egyesületek, azok vezetőinek célja s feladata, hogy a gyermekek valóban Istennek tabernakuluma maradjanak, s ha netán már nem volnának azok, azokká legyenek. S ezt úgy érhetjük el, ha dicsőségesen uralkodó Szentséges atyánk, XI. Piusz pápa, útmutatása szerint járunk el, aki az ifjúsági egyesületekben a következő hármasszellemet kívánja kialakulva látni: az imádság, a munka és az áldozatkészség szellemét.

Most csak az utóbbiról legyen szó e párgondolatban: neveljük az ifjúságot áldozatkészségre, az áldozatos szellem elsajátítására.

Hogy milyen nagy szüksége lesz rá az életben minden gyermeknek, azt mi felnőttek legjobban tudjuk megmondani szomorú, vagy öröndetes tapasztalatainkból. Őlt-sük tehát már minél korábban a mindenre fogékony gyermekszívbe az áldozat szellemét. Minden édesanya kénytelen a még piciny gyermekét is lassan akarátának megtagadására, azaz áldozatra szoktatni, ránevelni, ha nem akar később gyermeke akarátának rabszolgája lenni. Igaz, sok szülő s nevelő célhoz nem vezető eszközöket használ; olyan okokkal akarja a gyermeket áldozatra rávenni, amely okok hatása, a szavak elhangzásával, mindjárt el is múlik. Például a gyermekek rendszeren mindig éhesek, de csodálatosképen a levest nem igen szeretik; ilyenkor azután ilyféleképen szólnak a gyermekhez: Edd meg a

levest, mert kikapsz! (indítóok: szolgálai félelem) vagy: edd meg.... mert éhes maradsz! (torkosság) vagy: edd meg... mert ettől nagyra nősz! (önzés) vagy: Edd meg... mert elromlik! (haszonlesés) vagy: edd meg... mert különben megmondalak N. N.-nek! (hiúság, becsvágy). De melyik gyermek gondol is ilyen okra, amikor senkit sem érez a háta mögött? Pedig mily végtelenül fontos, hogy mikor egyedül is van az a gyermek, le tudja mondani saját akaratáról, tudjon áldozatot hozni, hisz minél nagyobb lesz, annál kevésbbé lehet a szülő, vagy nevelő a gyermek lába nyomában.

A természetes észokokkal ellentétben amely egyszerű, ép oly hatékony eszközt nyújt nekünk az ifjúság nevelésére szent hitünk a természetfeletti indítóokokban. Természetfeletti magának a nevelésnek célja s feladata, kell, hogy természetfölötti legyen a nevelés eszköze is. Tudja meg az a kicsiny gyermek is, hogy nemcsak testből, sőt nemcsak testből és lélekből áll, hanem a keresztség, vagy szent gyónás után testből és Szentlélekből. Tudja meg, hogy ez a földi élet csak vándorlás, az ég az igazi hazája, a mennyországért kell élnie s végeznie minden cselekedetét. Tudja meg, hogyan szerette s szereli őt a názáreti kis Jézus és mily áldozatokat hozott épen őérette. Tudja meg, hogy neki ezen áldozatot viszonzni kell. Tudja és érezze az a gyermek, hogy nem a szép külsejeért, vagy ruházatáért, fekete, vagy kék szeméért szereli őt az előjáró, hanem mert Istennek élő tabernáculuma, a Szentlélek Isten temploma, mert szívében ott trónol a jó Isten, míg csak ki nem űzi onnét a halálos bűnnel. Ha ennek tudatára jut, akkor ezért már örömmel fog tudni áldozatot is hozni. Épenséggel nem lehetetlen tehát a még kicsiny gyermeknél sem, hogy ily természetfölötti okokból Istennek igen tetsző áldozatot tudjon hozni, amit különben a következő eset is megvilágít.

A Máriagyermek francia folyóiratának egyik idei száma a következő bájos kis történetet örökíti meg. A Clignancourt-i plébános meglátogatta a tisztelendő nővérek

intézetét és észrevette ott a „Croisade“ erénygyakorlatát, melyben az áldozatról is szó van, s kíváncsi lévén, vajjon milyen fogalmat tud megának alkotni egy olyan kis csőppesség az áldozatról, megkérdezte az egyik kis apródot: „Mi az az áldozat?“ S a Keresztshad kis apródja azt felelte: „Plébános úr kérem, az áldozat az, mikor valaki nem szereti a levest, és mégis megeszi.“

A bölcsélet ugyan nem hagyja jóvá az ilyen meghatózást, azonban egy 8 éves kis gyermek ajkáról igen helyes és kedves. Tehát igenis van fogalma, helyes fogalma, az áldozatról. Feleletében mintegy magunk előtt látjuk az egész jelenet lefolyását, amint éhesen hazaér az iskolából, a konyha mellett elhaladva kitűnő illat üti meg az orrát, mely kedvelt eledelére emlékezteti. Sietve megy az ebédlőbe, hol anyja elébe tesz egy tányér hagymalevest. A gyermek arcán már-már mutatkozik a nemtetszés jele. De íme, mit vesz észre, mintha kellemes hangot hallana, őrzőangyalának hangját: „Bátorság, kis apród, bátorság!“ A kis apród becsukja szeméit, belső szeméi előtt elvonulni látja az ég Királynőjét, a Szűzanyát, akinek még nemrégiben tett ígéretet, hogy hűségesen akar neki szolgálni. „Rajta, bátorság! kis apród, hogy a Szűzanyának tetszhessél!“ Mintha újból hallaná őrzőangyala buzdítását... Akarata megerősödik, sietve kikanalazza a mély tányért az utolsó cseppig, és arcán a nemtetszés kifejezése győzelmi mosollyá változik! Ezt az áldozatos szellemet a gyermek egyszerre, igaz, nem sajátíthatja el természetfeletti okok mellett sem, mindazonáltal a természetfeletti indítóokok sokkal inkább képesek benne felkelteni az áldozat szellemét, mint a még oly híres nevelők, pedagógusok legszebb hasonlatai, vagy példái, pusztán természetes okok alapján állva, elkülönítve a természetfeletti vonatkozásoktól. Pedig épen az a fontos, hogy mindjobban kialakuljon a gyermek szívében a természetfeletti világ, a mennyország felé való zarándoklás, vándorlás tudata, így lesz képes áldozatra, nagy áldozatra, mert a mennyországot, mert „Jézust szívében hordozni“ a még gyermeklélek is

is mindennél jobban fogja értékelni és nagyrabecsülni.

A gyermek szent dolog! De szent dolog a gyermek nevelése is! S ha szükséges az ifjúságnak az imádság, a munka és áldozatkészség szelleme, akkor még jobban szükséges az imádság, a munka s az áldozatos szellem magának az ifjúság nevelőjének. Ha valahol igaz, úgy akkor épen itt válik teljes valósággá az isteni Üdvözítő szava: „Nálam nélkül semmit sem tudtok megtenni!” Ha valahol szükséges komoly, teljes odaadásunkat megkívánó munka, akkor ez az ifjúság neveléséhez szükséges. S végre minden kísérletünk az áldozatos szellemre való nevelésben eredménytelen, meddő marad, ha mi magunk nem válunk élő, égő áldozattá a jó Isten előtt. Azért, ha az ifjúságot, a gyermek akaratát nevelni, áldozatkésszé tenni akarjuk, akkor mindenekelőtt saját „én”-ünket, akaratunkat, egész szívünket helyezük oda reggelenként arra az aranypaténára, melyet a miséző pap a legfőbbesébb áldozatban Krisztus szent testével felajánl, feláldoz a menyegyeri Atyának, hogy így mi is Krisztusban és Krisztus által Istennek tetsző áldozattá váljunk, a reánk bízott lelkek örök javára!

Mintatanítás a Tiszteletőrség vezetői részére.

Kik Jézus és Mária szent Szívének tiszteletőrei?

Kedves Leányok! Azt mondják, akik Rómában jártak, hogy valami felemelő, a lélekbe mélyen belemarkoló látvány, mikor az ember a Vatikán hatalmas érckapuján belép, s miután a svájci gárda, a pápa testőrsége parancsnokának belépő jegyét megmutatta, a gárdisták sorfala között végigmegy a gyönyörű folyosókon (loggia) melyet Raffael képei (stanza) díszítenek. Mintha meseországban járna. De még jobban fokozódik lelke emelkedettsége, mikor a svájci gárdisták ajtót nyitnak, s feltáru a pazarfényű fogadóterem ajtaja. Elöl a szentanya trónszéke, mely mellett két gárdista áll leeresztett bárdal, sötét, bársonyruhában, rövid, bő nadrágban, fényes, csattos félcipőben, s nagy structollas kalapban. Festői szép az őrség ruhája. Megelevene-

dik előttünk a középkor, mert akkor hordtak a svájci férfiak ilyen öltözetet. Milyen jó is ezeknek a gárdistáknak! A szentatyát, Krisztus földi helytartóját, őrzik mindig látják. Más embernek nagy költséggel napokat, heteket, sőt hónapokat kell utaznia, hogy életében legalább egyszer lássa, s egyszer beszéljen a föld legelső emberével, s ők közvetlen közelében vannak. De nem is vesznek fel ám akárcit közülük. Talpig ember, megbízható, lelke mélyéig katolikus legyen az, aki oda pályázik. S látjátok, ez a külső fény kell ám a szentatyának. Nem mintha ebben örömet lelné, hanem mert ő nemcsak a szegényeknek, hanem a föld királyainak, uralkodóinak is atyja. S ezek, akik fényhez, pompához vannak szokva, hogyan borulnának le lábaihoz, ha az ő palotája, fogadási módja, etikettje az övék mögött maradna. De a testőrségre azért is van még szüksége, mert a hitetlen, gonosz emberek, az anarchisták, szabadkőművesek, akik Krisztus ellenségei, élete ellen is törhetnek. S így sohasem volna biztonságban, ha ezek a hűséges testőrök, — kik megesküdnek, hogy testükkel, életükkel védik meg, — nem állnának folyton őrt körülötte. Ez így van a föld többi fejedelménél is. Tudjuk, hogy Mária Terézia a legdaliásabb magyar fiúkat hívta meg Bécsbe testőrségébe. Frigyes Vilmos porosz király meg abban találta gyönyörűségét, hogy csupa magas növésű ifjat válogatott ki testőrei közé. A testőrök kiválósága, sokasága, pompás ruhája emeli a királyok fényét, azért nem kímélnék semmi kiadást, és elhalmozták szeretetükkel, kitüntetésekkel. Ők a biztonságuk és büszkeségük.

S ha most egy kicsit elgondolkozunk, s még nagyobb királyra, a szentatyánál is magasabb méltóságra, az ég és föld Urára nézünk, csodálkozva kérdezzük, hát az ő testőrsége, az ő tiszteletőrsége hol van? Pedig ő is köztünk él, palotája a templom, fogadóterme a kis szentségház. Vagy talán neki nincs szüksége tiszteletőrségre, hogy dicsőségét előmozdítsák, fényét emeljék? Nincs szüksége, hogy életét védjék? Talán neki nincs is birodalma, nem király talán? De hiszen Pilátusnak világosan megmondta, mikor azt kérdezte tőle: Király vagy-e te? Te mondd, az vagyok. — Igen ő király a lelkek királya; az ő országa a lelkek birodalma, azért az ő testőrsége is lelki testőrség. Az ő tiszteletőrei a hűséges, szerető, odaadó lelkek. Akik hisznek, akik megértik őt, akik tudják, hogy az ő lelkének is az a boldogsága, ha őket maga körül látja.

Erre sokáig nem gondoltak az emberek, a jó Jézust tiszteletőrök nélkül hagyták. Azért a Szűzanya, akinek minden vágya csak az, hogy szent Fiát szeressék, tiszteljék az emberek, nem nézhette ezt. 1830-ban Párizsban az irtalmas nővérek anyaházában megjelent, és rámutatott e hiányra is. „Ide jöjj az oltárhoz, itt mindig vár szent Fiam” — mondta Labouré Katalin nővérnek, s jelvényt, címert is adott neki, a csodásérem hátlapját. Nagy kincsünk ez a kis jelvény, az égben készült a rajza, s rajta van a tiszteletőr egész hivatása, kötelessége. A két legszentebb Szív, fölötte M betű a kereszttel, s körülötte 12 csillag. A szent Szűz monogramjából emelkedik ki a kereszt! Mit jelentene ez más, minthogy a Szűzanya vezet minket Jézus szeretetére. Ő a tiszteletőr mestere, oktatója, nevelője. Ő öltöztet fel az őrség díszruhájába is; az ő saját érzületébe, gondolkodásmódjába. Ő volt az első tiszteletőr. Szíve volt a földre szállt Istennek első fogadóterme, s a kis Jézus születése után, mikor még alig tud néhány kiváltságos lélek a Messiás eljövételéről, ő folyton körülötte van, imádja, szereti, gondozza, védi, ápolja, — s ő érti meg a legjobban. Az égben most is folytatja hivatását, de itt a földön, az elhagyott szentségházak körül hol az őrség, hol vannak a hű, szerető szívek? Majd ti lesztek azok, leányok. S ezt tartásotok nagy kitüntetésnek; nagyobbak, mintha a szentatyát, vagy a föld bármely hatalmas uralkodóját szolgálnátok. Igen, ti vagytok a csillagok Jézus és Szűzanyánk Szíve körül. Azért 12, mert a nappal 12 órájában felváltva köréje se regletek. Nem testileg, mert erre sokszor nincs időtok, hanem lelkiileg. Oh jöjjetek sokan, ne hagyjuk magára a szeretet Királyát! S a pompát és fényt, mely őt, mint Istent, elérhetetlen fokban megilletné, fejtsük ki a szívünkben. Legyen a hitünk drágakövekkel: reménnyel, szeretettel kirakott trónja, bánatunk a szőnyeg, mit lábai elé terítünk, lobogtassuk feléje önlgyőzősünk pálmagalyait, s halmozzuk el virággal, érzelmeink, ragaszkodásunk, erényeink illatos csokrával. S ha módunkban áll, gondozzuk oltárát, diszítsuk fel tabernákulumát a valóságban is. Legyünk mi is büszkesége, szeretetének terjesztői és védői a szívekben, tiszteletének igazi őrei. Mondjátok, nem gyönyörű hivatás-e ez? Milyen nagy kitüntetés a föld uraira, ha azt mondhatják róluk, udvarképesek, szabadon bemehetnek a királyhoz. S reánk ne lenne hasonlíthatatlanul nagyobb megtiszteltetés, ha az ég és föld királyának legmeghittőbb barátai, udvarképes em-

berei vagyunk? S hozzá, a kötelességünk oly csekély. Lélekben felkeressük őt választott óránkban a tabernákulumban, s felajánljuk, odaadjuk neki minden tettünket, s a nap folyamán, mikor időnk engedi, Szűzanyánk tiszteletére elmondjuk a rózsafüzér egy tizedét.

S mit gondoltok, vajjon engedi-e ő, hogy a föld királyai fölülmúlják őt bőkezűségben, szeretetben tiszteletőrei iránt? De hát mit ad, mivel fizeti Jézus az ő gárdáját? Pénzzel? Igen, lelki pénzzel: kegyelemmel. S mit vehetünk rajta? Összehasonlíthatatlanul értékesebb dolgokat, mint az aranyon és ezüstön. Vehetünk rajta: hitet, szeretetet, alázatosságot, szelidséget, tisztaságot. Azután lelki békét, mely minden, minden földi jólétet fölülmul. Erőt a szenvedések elviselésére, állandó derűs kedélyt, egyszóval minden lelki jót, ami csak létezik, megkaphatunk Jézus Szíve kincses boltjában. De ezen felül még a földi dolgokban is megsegít. Megáldja munkánkat, megelégedetté, boldoggá tesz. Hát létezik-e még valaki, aki ilyen kincsekkel, örökélettel fizet? A mai világ önzését kövessük mi is okosan; dolgozzunk, imádkozzunk, szolgáljunk, örködjünk Jézus és Szűzanyánk Szíve mellett, hogy megszerezzük az örök életet.

A szívem, a lelkem java, folyton sürget, arra von,
Hogy Szent Szíved Őrségébe beálljak, jó Jézusom!

A tiszteletőrségbe való felvételnek módja.

Egy tag: Főtiszteletendő Igazgató Úr! Mi azzal az alázatos kéressel jöttünk ide, hogy Jézus isteni és Mária szep-lőtelen Szívének Tiszteletőrségébe felvétessünk.

Igazgató: Örömmel vettük kérésüket és számítva hűségükre, hogy a választott őrségi időt megszentelik, készséggel vesszük fel Társulatunkba, a Jézus és Mária leg-szentebb Szívének Tiszteletőrségébe.

Mindnyáján: Felajánlási ima... (Lásd a külön lapon).

Igazgató: Jelvény megáldása... (Lásd a Mária-könyv 95. old.)
Jelvény kiosztása. (Alatta ének.)

Beszámolók

az ifjúsági Egyesületek működéséről.

A.) Veszprém iskola.

Jézus szent Gyermekségének Társulata. Mielőtt kis társulatunkat megalakítottuk volna, előkészítettük az I., II. és III. A.) B.) osztályokat. Először csak a legjobb magaviseletű gyermekeket jegyeztük elő. Öröm volt nézni, mint buzdultak egymás példáján. Majdnem mindennap volt egy boldog gyermek, kinek neve mellé kis kereszt került, ami annyit jelentett, hogy az illető a kised Jézus gyermeke. Serényen haladt a külső, belső munka, mire a remény valóság lett. Gyűjtöttek: pénzt, levelezőlapot, bélyeget, staniol papírt, szivarvéget, játékszereket.

De belsőleg lelkük átalakításán is dolgoztak a kicsikék, és ez volt a nehezebb munka! Mert, — mi tagadás! — nem csekély dolog leckét tanulni, föladatot írni akkor, amikor a társak már türelmetlenül várják a játékhoz. De nem mehet ám, mert a kis Jézus gyermekének szorgalmasnak kell lennie. Első a kötelesség, utolsó a játék.

Míg a tagok száma napról-napra szaporodott, elkészítettük a közös jelvényt: a csodásérmét, rózsaszín horogolt zsinóron. Társulatunk vezetésére felkértük buzgó főtisztelendő hitoktatónkat, aki örömmel vállalta a kis társulat vezetését, sőt kitüntetésnek tartotta.

Elérkezett az örömnapi, febr. 24-e. A kicsinyek szinte tapsoltak örömben, mikor a kis jelvényeket kiosztottuk. Boldogan gyűltek össze kis fehér kápolnáinkban a kis Jézus földiszítt szobra köré, hogy hallhassák jó főtisztelendő urunk lelkes szavait. Kedvesen beszélt a társulat céljáról, s buzdította őket, hogy segítsék a szegény pogány gyermekeket imával és gyűjtéssel. Majd elmondotta velük együtt Jézus szent nevének litániáját, utána pedig végigénekelték a már jól megtanult társulati éneket: „Ó édes Társunk, Jézusunk...” Azóta minden hó 3. vasárnapján

tartunk ilyen kis ájtatosságot kis kápolnáinkban, hol a jó főtisztelendő úr a külföldi missiók életéből vett kedves elbeszélések keretében bővíti gyermekeink ismeretét a szegény pogány gyermekek sanyarú helyzetéről.

Buzdításának nem várt eredménye lett. Még a kis első osztályosok is minden reggel így emlékeztették a nővért: „Kedves nővéj, kéjem, most a pogány gyermekeiket imádkozzunk!” S ha a nővér kápolnából jövet kérdezte tőlük: „Kiért imádkoztál?” — a felelet a legtöbbször ez volt: „Jézuskáért és a pogány gyermekekért.”

Buzgóbbak lettek a gyűjtésben is. Minthogy gyermekeink legnagyobb része szegénysorsú, pénz ritkábban került a közös dobozba, de örömmel váltak meg kedves játékuktól is a pogány gyermekek javára.

Bízást reméljük, hogy szeretett Pásztorunk és Mesterünk kegyelmével mind jobban és jobban megfelel majd kis társulatunk céljának.

Órangyaltársulat. Órangyaltársulatunkról még nem sokat írhatunk, mivel, sajnos, évvége felé ütöttük nyélbe az egész dolgot, a kicsinyek kérésére.

Órangyaltársulatunkba folyó év ápr. 27-én volt az első felvétel. Az elemi IV., V., VI. osztályokból a legjobb gyermekek részesültek e kiváltságban, számszerint 57-en, úgyszintén az I. és II. polgáriból 30-an.

Isten segítségével szándékunk: a jövő tanévben rendszeresen és szépen kezdeni, s ami fő, folytatni a munkát, így azután tartalmasabb és hosszabb lesz a beszámolóink.

Jézus és Mária Legszentebb Szívének Tiszteletőrsége. Intézetünk polg. III. és IV. osztályában 1924 február első péntekén alakult meg e kedves társulat.

Már előzőleg szereztünk egy Jézus Szíve tiszteletőrségi képet és hónapokon keresztül készítgettük és buzdítottuk gyermekeinket Jézus és Mária legszentebb Szívének tiszteletére. Mindenki szabadon választott egy őrségi órát. Miután mindenkinek nevét beírtuk a tiszteletőrségi kép óralapjára, következett az ünnepélyes felajánlás. Gyermekeink közösen járultak a szent gyónás és szent áldozáshoz, mely

után 78 tiszteletőr ünnepélyesen megigérte Jézus legszen-
tebb Szívének és a boldogságos Szűz szeplőtelen szent
Szívének, hogy hű tiszteletőrei sorába belép és a szaba-
don választott órában naponkint megjelenik lélekben Jézus
és Mária szent Szívének vigasztalására és engesztelésére.
Utána az osztályban a szépen felkoszorúzott tiszteletőrségi
kép előtt, — mely az osztály dísze — buzgó Jézus Szíve
énekekkel fejeztük be kis ünnepélyünket.

Ezenkívül minden hó első péntekén járultak gyerme-
keink a szent gyónás és szent áldozáshoz, mely után erény-
gyakorlat-cédulák húzása következett.

Minden gyermek buzgón viselte a csodásérmet, a te-
hetségesebbek pedig megvették a tiszteletőrségi jelvényt is,
melyet örömmel viseltek.

Április hó 4. 5. és 6. napján közös szent lelkigyakor-
latokat tartottunk, melyen a legszigorúbb csendben, példás
külső magaviselettel és komoly összeszedettséggel vettek
részt. Ez egyszersmind előkészületül szolgált a jó húsvéti
szent gyónásra és áldozásra.

Továbbá, hogy ébren tartsuk, és mintegy figyelmez-
tessük gyermekeinket a tiszteletőrségi óra hűségesebb betar-
tására, naponkint 3-szor elmondottuk a rövid fohászt: „Tisz-
telet, szeretet, engesztelés Jézus szent Szíve és a bol-
dogságos Szűz Mária szeplőtelen szent Szívének!”

De gyermekeink meg is tartották pontosan őrségi órái-
kat. Nem egyszer kérdeztem egyiktől-másiktól, hogy nem
felejt-e el őrségi óráját? mire azok örömmel mondogatták:
„Még eddig egyszer sem felejtettem el.” A bennlakó nő-
vendékeket pedig gyakran lehetett látni vagy a kápolnában,
vagy pedig előtte térdelni, amikor bizonyára őrségi óráju-
kat ajánlották fel.

Ámbár nagyon csekély buzgóságot fejtettünk ki még
eddig Jézus szent Szíve tiszteletének terjesztésében, de
erős a reményünk, hogy ez sem marad nyom nélkül gyer-
meink lelkében, amit egyik-másik buzgósága már is
bebizonyított azzal, hogy mint — a névsor is mutatja —
nem elégedett meg azzal, hogy maga belépett tiszteletőr-

nek, hanem hozzátartozói közül is rábírt többeket erre.

Szeplőtelen Szűz Mária Gyermekeinek Társulata.
Mielőtt az 1923-24. tanév beszámolóját megkezdeném, föl
kell tárnom a társulatnak állapotát az előző években.

Körülbelül 60 tagból állt, és a tagok külsőleg megle-
hetősen ragaszkodtak társulatukhoz és büszkén vallották
magukat Máriagyermekeknek. De a társulat szelleméről,
erényeiről és jámbor gyakorlatairól alig volt fogalmuk és
viselkedésük is ehhez igazodott.

Elhatároztuk tehát, hogy addig, míg a társulati vezér-
könyvet meg nem kapjuk, sem új tagokat föl nem veszünk,
sem pedig új választásokat nem eszközölünk, hogy aztán
mindent pontosan előírás szerint végezhesünk. Egyelőre
tehát csak a heti és havi gyűlések megtartását szorgal-
mazzuk.

Az 1923-24. tanév elején megkezdettük a rendszere-
sítést és ft. hittanár urunk, az egyesület igazgatója, is meg-
igérte, hogy havonkint ő maga tartja meg a konferenciákat,
s nem kér föl azok megtartására mindig más-más szóno-
kot, ami az egységes vezetést lehetetlenné tette. A tanács-
üléseket is megtartottuk havonként, de majdnem minde-
gyik ülésünk tárgya az volt: miként lehetne rábíri a ta-
gokat, hogy rendszeresen látogassák a gyűléseket.

Mert ez a legfőbb akadály, hogy a társulat jó
szelleme újból helyreállítható legyen. Ha havonkint csak
egyszer-kétszer jönnek a tagok, nem ismerhetik meg kel-
lőképen annak célját, szellemét, s vajmi kevés üdvös be-
folyást gyakorolhat az lelki életükre.

Azt állíthatjuk, hogy 8 olyan tagja van a társulatnak,
aki minden tekintetben követendő példakép. Ezekon kívül
van még 8-10 elég szolid leány tagja, akik a városban
közmegebecsülésnek örvendenek, sok jót is tesznek, s egyet-
len hibájuk, hogy csak ritkábban jelennek meg a gyűlése-
ken. A többi azonban meglehetősen világias viselkedést ta-
nusít úgy modorában, mint öltözetében; ezek igazán csak
névleges tagjai az egyesületnek, s egymásután maradnak el.

Sok nehézséggel küzd itt általában a Mária-társulat

azért is, mert igen sok női egyesület van itt, amelyek közül néhány minden kigondolható és tervbevehető eszközzel szerzi meg tagjait. Van itt: Oltáregylet, Mária Kongregáció, Margit Klub, Tisztviselőnők Egyesülete, Szeretethölgyek Egyesülete. Legtöbb tagot a Tisztviselőnők egyesülete vonz el tőlünk, amennyiben minden vasárnap igen változatos szórakozásról, szereplésről gondoskodik számukra. Némelyek eljönnek még ugyan a társulatba, de sokszor a gyűlés végét be sem várva, szöknek át oda, mert már kezdődik ott valami érdekesség.

Társulatunk buzgó tagjai charitatív téren is szépen működnek. Tagjai a szeretethölgyek egyesületének is, ebben az a feladatuk, hogy fiatalos fürgeségükkel fölutasítsák a szegény betegeket, s a hölgyeknek bejelentésük. Amellett maguk is buzgón látogatják őket, s már sok beteget elláttak a végső szentségekkel. Majd a kis első áldozók számára gyűjtöttek össze finom reggelinek valót. Elsőben 144 fiucska reggelizett nálunk Fehérvasárnap; Áldozócsütörtökön pedig 120 leányka. Ők maguk vitték és gyűjtötték a hozzávalót, előző délután maguk sütötték nálunk a kalácsot és süteményeket, reggel maguk terítették és osztottak ki tágas kertünkben, a szent Szűz szobra előtt. Oly kedves látvány volt ez a boldogan, fehér köténykékben sürgő-forgó leánycsoport.

Minthogy pénzük nem volt elég, egy kedves kis kultúr-estét rendeztek, ének, szavalt, zongora, hegedű és színelőadással. Farsangban is játszottak egy tréfás darabot a Szeretet-egyesület szegény betegei javára.

Ilymódon itt-ott talán még öröme szolgálunk szepelölteien Anyánknak! A 8 buzgó taggal rendkívüli gyűlésen elhatároztuk, hogy mindenképen kitarunk a nehézségek közepette, s reméljük, hogy Szűzanyánk maga választja majd ki az Ő táborába alkalmas leánykakat.

Csodás-érmű Leánykör. Évek óta volt már úgy az egyháziak, mint egyes nővérek jámbor óhaja, bárcsak összegyűjthetnők vasárnapok és ünnepek délutánjain a szegényebb sorsú fiatal leányokat, hogy őket ártatlan szóra-

kozásban részesítve, elvonjuk az itt nagyon elharapódzott korcsmai táncoktól és éjjeli tivornyázásoktól. De mindig akadályok merültek föl a tervek megvalósítása ellen. Néhány év előtt maga a ft. papság akarta a kötőgyár leányait intézetünkben összegyűjteni ünnepek délutánjain, de maguk a leányok jelentették ki, hogy ők a zárdába nem mennek, pedig majdnem valamennyien itt végezték iskoláikat.

Drága Elüljáróinknak a kedves Központi Lapban közölt felszólítását azonban parancsnak vettük, s a jó Isten akaratának tekintve, azonnal hozzáláttunk az előkészületekhez.

A legfőbb nehézség a leányok megnyerése és az intézethez való édesgetése volt. Városunk népében ugyanis túlteng a mulatozás és zajos táncvigalmak szeretete, mely az egyszerű nép körében egészen erkölcstelen tivornyázássá fajul. Úgy terveztük, hogy az ismétlődő iskolából kimaradó serdülő leánykakkal kezdjük, mert ezek lelke talán még fogékonyabb a jóra. E célból 2 nővér vasárnap délutánokon ki-kiment néhányszor Veszprém szegényebb sorsú külvárosába az ú. n. Temetőhegyre. Ott az utcán talált leánykakat megszólítva, beszédbe, majd később egy szabad térségen játékba elegyedvén velük, meghívták őket, hogy legközelebb jöjjenek el az intézetbe, s mint egy szervező leánykör tagjai, minden vasárnap délután szórakozhatnak nálunk.

Tényleg többen össze is jöttek, s 1923 december 26-án megalakulniak nyilváníthattuk a Csodásérmű Leánykört. Az intézet tornaterme igen alkalmas e célra. Ott a zongora, a gyűrűhinta, falábak, stb., ami mind kitűnő szórakozást nyújt a mulatni vágyó ifjú leánykáknak. Egy kézi húzóharmonikát is vettünk, s egyik nővérünk serényen tanulgatta kezelési módját, hogy még inkább hozzájárulhassunk a jókedv biztosításához. Mert, sajnos! egyelőre ez a fő, amivel ide édesgethetjük őket. Elkezdtünk egy kis kézimunka tanulást is, szerda délutánokon, de nem volt benne kitarásuk; csakhamar abban hagyták, meglehet, hogy a tavaszi munka beálltával.

Vallásos oktatást azért minden délután kapcsolunk a szórakozáshoz, mert hiszen ez előbbi csupán eszközül szolgál arra, hogy lelküket közelebb vigyük a jó Istenhez. De eddig még nagyon rövid és inkább példákön, mint elméleti fejtegetéseken alapuló oktatással kell beérnünk és valami kis ájtatosság helyett megelégednünk azzal, hogy minden vasárnap résztvesz néhány tag a kápolnánkban tartott szent áldáson. Mégis reméljük, hogy lassan-lassan átalakul majd lelkületük és valamely irányban megnyilatkozik szívük buzgósa. Adja a jó Isten!

Be kell még számolnunk a kis fejlődő egyesület első próbálkozásairól a színelőadások terén is. Ehhez roppant nagy a kedvük, folytonosan próbálnának és szerepelnének. Farsangban „A divatos cselédeket” adták elő, s a jövedelemből a terem fűtési költségeit fedezték. Előadtak különféle táncokat is; ezeket maguk között tanulták be.

A leánykör tagjainak száma 40. A tavasz beálltával leolvadtak 15-18-ra, de úgy véljük, az ősszel megint megnövekszik számuk. Az a tervünk, hogy a Szeretethölgyek útján cselédleányokat vonunk be az egyesületbe.

Hogy pontos megjelenésre szoktassuk őket, kisebb, nagyobb jutalomtárgyakat készítünk és szerzünk be, mint pl. brosstű, hajcsatt, szappan, különböző kosárcák, retikülök stb., és minden megjelenés alkalmával kis pecsétes lapocskát kapnak, amelyekkel a fentemlített tárgyakat majd különböző értékben megvásárolhatják. Ez a módszer erősen divik a francia nővéreknél, s nagyon jól bevált kezdetben a központi leánykörben is, amennyiben, csak ezzel tudtuk állandósítani a folyton változó leányokat.

Csodásérmű, szeplőtelen Anyánkat kérjük, adja áldását küzdelmes próbálkozásainkra és őmaga neveljen magának belőlük Isten Szíve szerinti Máriagyermeket.

B.) Kaposvár iskola.

Jézus szent Gyermekségének Társulata. Nagyonisz-telendő Vizitátornőnk ez év szeptemberi kegyes látogatása

sok jónak, öröme, és áldásnak lett forrása kis családi körünkben.

Jóllehet már régen tervezgettük magunk között az Ifjúsági Egyesületek megszervezését, még mindig csak a jó szándéknál maradtunk. Végre Nagyonisz-telendő Vizitátornőnk buzdító, meleg szavai lángra gyújtották szíveinkben a lappangó szikrát, mely minden nehézséget és akadályt legyőzött, ami még eddig hátráltatta e szent művek megkezdését.

Istenbe vetett bizalommal hozzáláttunk tehát a nagy munkához. Örökre emlékezetes marad az a nap, amelyen gyermekeinkkel e nagy tervet közöltük, hogy a jók közül a legjobbak lesznek kiválasztva Jézus szent Gyermekségének Társulatába. Boldog, örömtől sugárzó arccal, kerdőleg tekintettek egymásra, vajjon én köztük leszek-e?

Ez időtől kezdve örömmel tapasztaltuk, hogy kedves kicsinyeink versenyre keltek egymással Jézuska erényeinek utánzásában.

November 1-én volt az első fölvétel, amikor párosával fölmentünk a kápolnába, megható látvány volt a kicsinyek áhítata a szentségi Jézus iránt. Kis kezüket összekulcsolva, némán, mereven tekintettek a szentségházra, a szent öröm és boldogság visszatükröződött ártatlan arcukon.

Tisztelendő nővérünk kis beszédet intézett hozzájuk, hogy miként lehetnek Jézuska kiválasztott gyermekei és miként kell erényeit utánozniok. A kis oktatás végeztével rózsaszín szalagon a szent Szűz érmét tűztük föl az örömtől duzzadó mellekre. Szent büszkeséggel tekintettek majd az éremre, majd pedig egymásra. Mozdulatlanul, szó nélkül várták a szent ténykedés befejezését. Ezt követte egy rövid ima és egy kis ének, s ezzel véget ért az első, 30 tagból álló kis csapat fölvétele.

Ettől kezdve minden vasárnap szent mise után összegyűlnek a kicsinyek, és egy kis rövid oktatásban részesülnek, hogy miként kell a hetet Jézuska örömeire eltölteni és erényeit utánozni. A nagyobbak, akik már írni tudnak,

írásban adják be, hogy mily erényt gyakoroltak a hét folyamán. A kisebbek pedig előszóval mondják el erénygyakorlataikat, ami sokszor kedves pillanatokot és derűltséget szerez mindnyájunknak.

A karácsonyi erénygyakorlatokból egy néhány a sok közül:

„Én ezen a héten Jézuskának kis csörgőt készítettem, hogy majd ne unatkozzék, és ez abból áll, hogy mindig szót fogadtam, az iskolában szépen ültem, nem beszéltem mikor szerettem volna, mikor a másik meglökött nem löktem vissza.” „Én meg kis bárányt vittem szűz Máriának, hogy főzze meg a Jézuskának, ez abból áll, hogy testvéremmel nem verekedtem, és egy szegény asszonynak adtam egy darab fát, meg egy csattot. Úgy örült a szegény asszony, pedig a csatt már nem is volt jó.” „Én meg tejet készítettem a Jézuskának azáltal, hogy szívesen fölhoztam anyámnak a pincéből a teknőt és segítettem a nokedlit keverni.” „Én meg kis kocsit készítettem a Jézuskának azáltal, hogy nem mentem anyám mellé feküdni, pedig csak ő velem szeretek aludni.” Egyiknek levélkéjében ez volt: „Jézuskám, te tudsz mindent, azt is tudod, hogy én nagyon szeretlek téged. De most többet nem írhatok, le kell feküdni, mert holnap nem tudok fölkelni. Csókolom a kis kezedet, tisztelem az angyalokat, nagymamát és testvéreimemet.”

Egy vasárnap a gyermekeket a szentséglátogatásra buzdítottuk. Egyik kicsike így számolt be: „Kedves nővér, kérem, a templomajtó be volt zárva, én csak az utcán, a rács előtt térdelhettem és innen köszöntöttem a Jézuskát.” A másik pedig bement a református templomba, mivel ez éppen az utjába esett. Itt megmagyaráztuk nekik, hogy a Jézuska melyik templomban található.

Egyik-másik levélke így hangzik: „Köszönöm, szűz Anyám, hogy fölnevelted nekünk a Jézuskát, add, hogy én is mindig jó gyermeked legyek és szeressem anyámat. Tartsd meg apámat, hogy nekünk kenyeret tudjon keresni, a kedves nővéremnek is adj egészséget, hogy még sokáig

taníthasson bennünket.” A kis levélkével hűségesen beszámolnak minden vasárnap, némelyik szalaggal, vagy selyemszállal van összekötve, ebből látszik, hogy a szülők és a nagyobb testvérek is részt vesznek a nagy munkában. Minden összejevetel végén összegyűjtjük a pogány gyermekeknek szánt filléreket. Az eddigi gyűjtés eredménye meghaladja a 100,000 koronát.

A második fölvétel szent karácsony ünnepén volt ismét 30 taggal. A jelvények föltüzése után mindegyik boldog örömmel csókolta meg a kis Jézust, többen meglátsozott, hogy az élő Jézuskát véli ölelni, mert szeretetének jelét kétszer, háromszor is megismételte.

Nagy buzgósággal készültek a husvéti szent ünnepekre. A nagybőjti szent időben, Jézus szenvedéséről megemlékezve, ismét erénygyakorlatokat gyűjtöttek. Erről az egyik így számol be: „Jézuskám, sajnállak, hogy azok a csunya zsidók a hajadat húzták, azért én sem sírtam, mikor anyus fésült, pedig nagyon húzta ám a hajamat.” Föltámadásra a hűvös idő miatt a kicsinyekkel nem vonulhattunk ki; de annál szebben ünnepelték meg az Úrnap körmenetet. Fejükön élővirág koszorúval, mellükön a társulati jelvényvel, 8-asával lépdeltek a szentségi Jézus előtt. Mikor ezt a szülők meglátták, könnyeiket törülgették a meghatottságtól.

Május havában ismét erényvirágokkal kedveskedtek a szűz Anyának. A hónap végén a készített erényvirágokat csokorba gyűjtve, levélkében raktuk a szent Szűz lábaihoz.

Órangyal Társulat. A szent Gyermezség társulatával kapcsolatban megszerveztük az Órangyal társulatot is.

November hó 1-ső vasárnapján történt a kicsinyek felvétele intézetünk kápolnájában, amikor a szülők, gyermekek szeme a meghatottságtól ragyogott.

A III. IV. V. - VI. osztályból felvettük a legjavát, összesen 65 gyermeket. Eddig esdők voltak lila szalaggal, a piros szallagot Órangyalok vasárnapján kapják meg, a mikor ismét új tagokat is veszünk fel.

Összejövetelük vasárnap a szent mise után van, mely után mindenkor tanítást, buzdítást kapnak; utána pedig kedvesen elszórakoznak.

Ürnapján piros Órangyal zászlójuk alatt haladva, az illatos virágszirmokat hintették a Szentségi Jézus diadalútjára.

A Csodásérem Társulat. Szűzanyánk tiszteletének terjesztésére ez évben a többi Ifjúsági Egyesülettel egyetemben létesítettük a Csodásérem Társulatot is. Május 1-ő vasárnapján volt a felvétel. Ez alkalommal csak iskolás gyermekeinket vétettük fel, kik közül a jobbak már a Szentgyermekség és Órangyal Társulatba; a Mária Társulat esdői és jelentkezői közé voltak felvéve.

Megelőző nap elmondtuk a gyermekeknek a Szűzanya megjelenését; utaltunk a csodákra, melyek az érem által történtek és történnek most is bűnösökön, betegekben; hogy a szent Szűz különös pártfogását ígerte mindazoknak, akik az érmet bizalommal hordják s a kis fohászmát: O, bűn nélkül... ájtatosan elmondják.

Vasárnap délután tele volt a kis kápolna apróbb, nagyobb gyermekkel. Litánia végezte után a főhatalmazott főfősz. Úr megáldotta az érmeket és egyenkint feladta nekik Szűzanyánk e kiváltságos ajándékát. Ez alkalommal 216 tag lett felvéve. Megható volt, amint a kicsinyek áhítattal csókolgatták az érmet, majd kezecskéiket összetéve imádkoztak. A ft. Úr beszédében buzdította a gyermekeket, tanítsák otthon szülőiket, testvéreiket is erre a szép imára addig is, míg majd Isten segítségével őket is felvehetjük e kis társulatba.

A Mária Társulat az 1923. húsvét táján tartott szent missió alkalmával alakult meg, illetve újult meg, mert intézetünkben évekkal ezelőti már fennállott a Mária társulat, de 1893-ban bizonyos okoknál fogva megszűnt.

A missió végén megkértük a ft. Jezsuita atyákat, hirdessék ki, hogy szívesen foglalkozunk az egyszerűbb nép nagyobb leányaival, kik eddig semmiféle egyesületbe nincsenek felvéve. (Mária Congregációt kettőt is vezetnek a

ft. urak. Az úrleányok Congregációját és a polg. leányiskola és leánygymnasium Congregációját.)

Márc. 15-én boldog alapító Anyánk ünnepén hirdette ki ft. pater Omerovics és buzdította a leányokat, hogy minél nagyobb számban jelentkezzenek. A következő vasárnap jött 5-6. Már-már azt gondoltuk, nem vagyunk méltók Szűzanyánk tiszteletének terjesztésén munkálkodhatni.

A következő vasárnap 15. s néhány hét múlva 60 tagot számlálhattunk. Eleinte mint leányegyesület kezeltük.

A vasárnapi összejövetelek alkalmával kezdtük később ismertetni a Mária Társulat célját, szabályait, kiváltságait. Néhányan visszariadtak a felmerülő nehézségektől, másoknak hosszú volt az egy évi várakozás, megfigyelési idő s így elmaradtak, a már meglévő 60 tag száma 30-ra apadt.

Vezetésüket Németh Árpád hitoktató Úr vette át, aki a dec. 8-át megelőző vasárnap tanácsválasztást tartott és egyben a felvételre érdemes esdőket is kiválasztotta. December 8-án kápolnánkban 18 leány vétetett föl esdőnek.

Úgy az esdők, mint a jelentkezők, minden vasárnap délután litánia után az intézet egyik osztályában összegyűlnek, ahol tanítást kapnak az egyesület szabályairól és köteles példás életmódról, utána a zsolozsmát végzik, szórakoznak, énektanításban részesülnek, stb.

Minden hónap első vasárnapján közös szent gyónást és szent áldozást végeznek a plébánia templomban, délután a nevezett hitoktató úr tartalmas oktatást ad számukra.

A tagok többnyire az egyszerű munkásnép gyermekei, és épen azért foglalkozunk velük behatóan, mert vallási kötelességeik teljesítéséről kevés fogalmuk és csekély tudásuk volt; továbbá, hogy a vasárnap délután ne a kísértések ideje és alkalma legyen, hanem, hogy őket ettől elvonjuk.

Különös örömet keltett a tagokban az a hír, hogy a bérnálásra érkező megyés Püspök úr Ónagyméltósága fogja a Mária leányokat és esdőket felvenni. Erre a felvételre az egyesület igazgatója három napos lelkipraktól-

tal készítette elő a tagokat. Ezen munkájában segítségére volt Ft. Gusch Alajos misszionárius úr, aki átutazóban a házban tartózkodott. Beszédében figyelmeztette a tagokat, hogy miként Salamon király az építendő jeruzsálemi templom alapzatába igen értékes drágaköveket is helyezett, s a legjobb és legértékesebb anyagot vette a templom építéséhez, úgy ők is értékes alapkövek legyenek a társulatban.

Mikor azután elkövetkezett a felvétel ideje, melyet Méltóságos Püspök Urunk teljes asszisztenciával tartott, nagy lelki felkészültséggel és külső pompával járultak a felveendő az oltár elé.

Megyés Püspök Urunk beszédében arra intette a leányokat, hogy soha se feledkezzenek meg arról az ígértről, amelyet ma a Szűzanyának tettek. A társulat szabályait tartsák meg pontosan, mert azok nem béklyók, hanem mankók az égbe vezető úton; különösen szívükre költötte, hogy legyenek a papság segítő társai ott is, ahova az egyház szolgálai el nem juthatnak; vigyék az evangélium tanításának fényét és melegét, valamint a Szűzanya tiszteletét, ki most már különösebb módon édesanyjuk, pártfogójuk, saját környezetükbe.

Tizenyolc Mária gyermek és tizenkét esdő vétetett fel. A jelentkezők száma tizenhat. Nemcsak a felvett leányoknak, hanem az egész városnak ünnepe volt május huszonötödike. A plébánia templomban nemcsak a boldog szülők, hanem a hívőknek ezrei osztoztak a Mária-leányoknak örömein.

Felvétel után, míg Méltóságos Püspök Urunk az egyházi ruhákat lerakta, a leányok csendben kivonultak a templomterre, ott sorfalat álltak és közülük egyik hálás szívvel köszönte meg kis mondókában Dr. Rott Nándor megyés püspök Úrnak azt a kitüntetést, hogy a bérmlás nehéz munkája között is időt talált arra, hogy nekik ily felejthetetlen örömet szerezzen. Ami örömünk pedig hatványozódott, és azóta még buzgóbban kérjük égi Nagyaszonnyunkat: „Újítsd meg a jeleket és iméted a csodákat.”

A Kereszteshad.

Történelmi jelentősége.

A történelemből ismerjük a Kereszteshadjáratok keletkezésének okát és célját. Ősi idők óta a kereszténység legkedvesebb búcsújáróhelye volt az a föld, amelyet a mi Urunk Jézus Krisztus földi életével és megváltó halálával szentelt meg. A Nagy Konstantin anyja, szent Ilona által építtetett számos templom szinte földi paradicsommá alakította Palesztinát. Az idők multával azonban gyászos helyzetbe jutott a Szentföld. A vad mohamedánok magukhoz ragadták a hatalmat, s vele együtt a kereszténység legszentebb emlékeit. A pogányok garázdálkodása megszenteltelte Isten házait és méltatlanságokkal illette a jámbor zarándokokat. Ez az égbekiáltó gonoszság minden igaz keresztény szívéből azt az óhajtást váltotta ki, hogy a Szentföldet a hitetlen törökök kezéből ki kell ragadni s biztosítani a hívők békés zarándoklását a Szentföldre.

II. Orbán pápa e célból háborút hirdetett, s ebben a fölszólításban minden jó keresztény Isten akaratát látta. A lelkes hívők piros keresztet tűztek jobb vállukra, jelül annak, hogy a Szentföldet fölszabadító hadseregnek tagjai akarnak lenni. E dicső hadjáratnak célja a Szentföldnek a pogány törökök járna alól való fölszabadítása volt. Jelszava és csatakiáltása: „Isten akarja!” Jelvénye: piros kereszt.

A kereszties hadjáratok részletes leírásába nem bocsátkozhatunk. Jelen cikknek nem ez a feladata. Csupán tervbe vett tárgyunk alapos megismertetése céljából említettük a föntieket.

Lelki értelemben vett Kereszteshadak.

A századok folyamán, mikor a hit a keresztények ezreinek lelkéből mintegy kihalni látszott, a gonoszlélek

uralma pedig mindinkább terjedt. Istent és a lelkeket szerető apostolok a lelkek országa területén is szerveztek Kereszteshadjáratokat. Ez a mozgalom nem külső fegyverrel küzdő harcot jelentett. Nem az Úr Jézus lábaitól taposott Szentföldért, hanem az ő szentséges vérével megváltott lelkek országáért folyt itt a küzdelem.

Ilyen értelemben szervezett Kereszteshaddal már 1879-ben találkozunk Paray-le-Monialban, ahol egy jámbor szónok, a szeplőtelen Fogantatás dogmája kihirdetésének 25 éves jubileumára óhajtotta méltóan előkészíteni a hívőket; még pedig, nem kis bámulatunkra, éppen a csodáséremmel. Az ez alkalommal mondott beszédnek vezérgondolata és zárószava volt: „Szervezzünk lelkes Kereszteshadat! Minden katolikus tűzze mellére a csodásérmét, s mondja naponta háromszor: *Ó bűn nélkül fogantatott Szűz Mária, könyörögj érettünk, kik hozzád menekülünk!*

Ennek a mozgalomnak célja volt a hívőket előkészíteni az említett 25 éves jubileumra, másrészt pedig, kiesdekelni igyekezett a szeplőtelen Szűz hatalmas pártfogását. Ime tehát a mai Kereszteshad nem új találmány, nem új mozgalom, csak mi nem tudtunk róla.

1909-ben egy újabb ilyennemű mozgalom indult meg. Szent Vince egyik buzgó fia, Silben, volt a kezdeményezője, aki: „Fölszabadító Keresztesháború a csodáséremmel a sátán és csatlósai ellen,” név alatt szervezett egy lelkes csapatot.

1911 szeptember 13-án Toulouse-ban egy „Máriás Kereszteshad” indult meg a lelkek megmentése ügyében.

Végre 1921 december 8-án szent Vince keltős családja általános főnökének, főtisztelendő Verdier Ferencnek, ajakáról hangzott el a lelkes fölhívás: „Szervezzünk könyörgő Kereszteshadat” tiszteletreméltó Labouré Katalin nővér boldoggáavatásáért és méltó előkészületül a csodásérmű szent Szűz megjelenésének 100 éves jubileumára, 1930 november 27-ére.

Ezt a fölszólítást szent Vince minden hű gyermeke

magáévá tette. Boldogemlékű Maurice Emilia generális anyánk is örömmel hívta föl figyelmünket erre a munkára. Jelenleg pedig nagyontisztelendő Inshelin Matild anyánk fáradhatatlan apostola a csodásérem Kereszteshadának.

Mi tehát a Croisade, vagy a csodásérem Kereszteshadjárat?

Kedves nővéreink már többször hallottak erről a hadról, amelyhez mi is a reánk bízottakkal együtt szívvel-lélekkel csatlakozni akarunk.

Nagyontisztelendő generális anyánk a legpontosabb meghatározást adja a következőkben:

„A csodásérem Kereszteshada önmagában véve nem külön mű, hanem csak eszköz a művek természetfölötti életének kialakításában. Eszköz, mellyel megkedveltetjük már a legkisebb emberkével is az imádság, a kötelességtudás és az áldozatkészség szellemét. A Kereszteshadjárat nem széthúzni akarja a már meglevő műveket; ellenkezőleg, megtermékenyíteni törekszik azokat. Szűz Mária tiszteletét táplálja a jámborság nedvével és az áldozatkészség megkedveltetésével.”

1. A csodásérem Keresztes Hadjáratának programja, célja, jelszava és jelvénye.

Program: A legvigasztalóbb reánk nézve, hogy e szent mozgalomnak programja a legtökéletesebb összhangban van XI. Pius Őszentségének óhajával, amit egyik beszédében így fejezett ki: „Az ifjúságban nevelni kell az imádság szellemét, a munkaszeretetet és az áldozatkészséget.” Ime, ez a csodásérem Keresztes Hadjáratnak határozottan kitűzött programja.

Cél: 1. A szeplőtelen szent Szűz megdicsőítése és az Úr Jézus országának terjesztése a lelkekben.

2. Tiszteletreméltó Katalin nővér boldoggáavatása kegyelmének elnyerése.

3. Méltó előkészület a kegyelemteljes 100 éves jubi-

leumra, saját lelkünk megszentülése és a lelkek érdekeért való buzgó apostolkodás által.

Jelszó: Szűz Mária által Jézushoz.

Jelvény: A csodásérem.

2. Kik lehetnek tagjai?

A csodásérem Keresztes Hadjáratának részletes tervezetét közöltük már a Központi Lap 1922. évi hatodik számában. A tervezetben három csoportot különböztettünk meg: 1. A gyermekek hadát. 2. A serdülő ifjúság hadát. 3. A családok hadát, amely a legtágasabb körre terjeszkedik.

Tagja lehet mindenki, kor-, nem- és rangkülönbség nélkül.

3. A fölvétel feltétele és a tagok kötelessége.

Hogy valaki a csodásérem Keresztes Hadjáratának tagja lehessen, csak egy szükséges: a csodáséremnek felvétele az erre külön fölhatalmazott pap kezéből. (A fölhatalmazást a szeretet leányai magyar tartományának ft. igazgatója bármikor szívesen közvetíti.)

A búcsúk elnyerése végett a tagok egyedüli kötelessége, hogy az érmet állandóan nyakukon viseljék, reggel és este megcsókolják, és többször a fohászt elmondják: „Ó bűn nélkül ...”

4. A csoportok fölosztása.

A csodásérem Keresztes Hadjáratának megszervezésében főképen az ártatlan gyermekvilág foglalkoztassa gondolatvilágunkat. Tiszta, romlatlan és minden jó iránt fogékony lelkületükben jó földre talál az elvetett mag, amely százszoros termést enged remélni. Éppen ezért a Csodásérem Társulatába való általános felvételkor válasszuk ki a nagy tömegeből még a legkiválóbb, s legpéldásabb tagokat és ezekből szervezzünk egy külön kiválasztott had-

sereget, akik a szeplőtelen Szűz körül dicskoszorút képeznek, mintegy udvarát alkotják.

A következő négy csoportba sorozzuk őket:

1. A szeplőtelen Szűz kicsi *apródjai*, akik még nem járultak az első szent áldozáshoz.

2. A szent Szűz *lovagjai*, akik már járultak a szent áldozáshoz és tagjai az „Órangyal” társulatnak.

3. A menny Királynéjának *vitézei*, a Mária Cyermekek Társulatából.

4. A szeplőtelen szűz Mária tiszteletének *terjesztői*, vagy *buzgólkodók*, a Márialeányok közül a legkiválóbbak.

Nem tudjuk eléggé hangsúlyozni, hogy ezekbe a különböző csoportokba csakis a legpéldásabb gyermekeket vegyük föl, akik mintaképpül szolgálhatnak a többieknek. Őrizkednünk kell tehát minden részrehajlástól és emberi tekintettől, különben céltalanná válik igyekezetünk. A gyermekekben nagy az ambíció, s ha látnak maguk előtt valódi mintaképet, ők is megfeszítik erejüket, hogy azt megközeleítsék. Ha azonban olyanokat látnak a kiválasztottak sorában, akik semmivel sem jobbak náluknál, kedvüket vesztik, s az irigység karjaiba esnek.

5. Az egyes csoportokba való felvétel módja.

A felvétel ünnepélyes és rendszerint egy-egy Mária ünnepen történik, a szent áldás alkalmával. Az egyes csoportok felvételi módja és felajánló imádsága a különböző csoportok mintaoiktatása végén alább található. A felvétel alkalmával kapják meg a tagok a megfelelő csoportnak jelvényét.

Az egyes csoportokba való felvételhez szükséges, hogy az illető kérelmezze fölvételét, melyet azonban csak egy havi próbaidő után nyerhet el. A csoport névsorába való beiktatás is szükséges. Megjegyzendő, hogy bár minden csoportnak külön vezetője van, mégis valamennyien a Mária társulat igazgatónőjének hatáskörébe tartoznak. Tőle kérik és kapják a felvételt.

6. Az egyes csoportok kötelességei.

1. Az *apródok* naponként egy-egy Üdvözlégyet mondanak el a háromszori fohással: „Ő bűn nélkül...” a Kereszteshadjárat szándékaira. Hűségesen teljesítik az erénylapocskán föltüntetett erénygyakorlatokat és arról hetenként beszámolnak, de név nélkül. A lapokat az illető csoport vezető nővére minden vasárnap összegyűjti és az eredménynek összegét mindig más-más apróddal olvastatja fel.

2. A *lovagok* naponta egy-egy lized rózsafüzért és havonként egy-egy szent áldozást ajánlanak fel a szent mozgalom szándékára. A kapott lapocskán jelzett kötelességeket hűségesen teljesítik és pontosan beszámolnak róla.

3. A *vitézek* naponként két-két tized rózsafüzért végeznek, hetenként egy-egy szent áldozást ajánlanak föl, és a szeplőtelen Szűz zsolozsmáját mondják el, a lapocskát pontosan vezetik, és beszámolnak.

4. A *terjesztők* naponként az egész olvasót mondják el, és több szent áldozást ajánlanak föl hetenként. A lapocskára rendbentartása és a havi gyűléseken való megjelenés is kötelező.

A Csodásérem Kereszteshadának e négy csoportja havonként kétszer általános gyűlést tart. Negyedévenként pedig beszámol az erénygyakorlatok összegéről s a feltűnőbb erénygyakorlatokról a Bizottság Központjának, ahonnan a nagyontisztelendő generális Anyának közvetítik a beszámolást.

Mindent Jézusért, a szeplőtelen Szűz Szíve által, velem, benne és érte, az ő nagyobb dicsőségeért, Jézus országának terjesztéseért!

Mária által Jézushoz!

Mintaoktatások a Kereszteshad három osztágának.

I. Szűz Mária kis apródjainak.

Kicsi leányom, ugye tudsz sok szép mesét? Hallottál már várakról, amelyek magas hegy tetején épültek, kacsalábon forgatok, s melyekben csodaszép tündérkisasszonyok laktak? Gyere velem, most elmegyünk egy ilyen gyönyörű, nagy várba; de nem meseországba, hanem igazába. Felmegyünk a meredek hegyi úton. Kopogtatunk a vár kapuján. Kinyílik. Amint belépünk, szuronyos fegyveresek állanak kétoldal, kik a várat őrzik. Bizony, meg is ijednének tőlük, de íme, elénk fut egy aranyos 6-8 éves fiúcska. Válláig ér göndör haja, kis magyaros mente, szűk dolmány, könnyű kis piros csizma van a lábán; (képet mutathatunk, esetleg Ottó királyfit koronázási díszben) illedelmesen meghajítja magát, s megkérdezi, kit keresünk. Mi azt mondjuk, hogy szeretnők megnézni a várat. Erre ő ajánlkozik, hogy megmutat nekünk mindent, s csakugyan, míg a várban járunk, mindenütt szolgálatunkra van, s milyen kedves, szíves, illedelmes! Tudod-e, ki ez az aranyos kis fiú? Egy kis apród. Régente a várakban több ilyen kis apród volt, olyan nagyok, mint ti, de nagyon jó, kedves gyermekek voltak. Amikor elérkezett egy várúr fiacskájának a 7-ik születésnapja, így szólt hozzá apuskája: „Fiam, eljött az idő, hogy elhagyj minket, s elmenj más várba, s ott megtanuld, milyen legyen a nemes ember gyermeke.” A kis fiú elbúcsúzott szüleitől, elment idegen várba, s ott apród lett belőle. S mit csinált ott? Azt, amit most is kell egy jó gyermeknek tennie. Amint reggel megszólalt a vár csengője, gyorsan kiugrott ágyacskájából, felvette alsó ruháit, s elmondta terdelve reggeli imáját. S hogyan imádkozott! Mikor azután rendszeresen, csinosan felöltözött, bement a nagy ebédlőterembe a közös reggelihez. Illedelmesen köszöntötte a vár úrnőjét és urát, s mikor asztalhoz ültek, kiszolgálta őket. Milyen figyelmes volt! (Beöntötte a tejet csészéjükbe, kenyérral kínálta, ha le-leejtettek valamit, rögtön felvette, s folyton figyelte, hol tehetne szívességet.) Ha templomba mentek, vitte az úrnő imakönyvét, felfogta ruhája uszályát. Ha az úr lóra ült, tartotta a kengyelvasat, utána vitte

fegyverét, pajzsát stb. Pedig sokszor a kis apród jobban szeretett volna mást csinálni: játszani, futkározni, de ilyenkor arra gondolt, hogy ő nemes ember gyermeke, s tudnia kell áldozatot hozni. Hát még ha kért, vagy parancsolt valamit a ház úrnője, hogyan röpült a kis apród. Engedetlenséggel a jó Istent bántotta volna meg, ő pedig tisztaszívű, előkelő gyermek akart mindig maradni.

Ugye sajnáljátok, hogy most már nincsenek ilyen kedves kis apródok? A várak összedőltek, csak romok vannak belőlük, s az úrnők a kis apródokkal együtt eltűntek. De mondok valamit. Mit gondoltok, nem lehetne-e vár nélkül és apródruha nélkül a mai gyermek is ilyen apródelekű kis gyermek? Dehogy nem! Sőt még leányok is lehetnek apródok. Mert nem a ruha a fontos, hanem a szív! S ki lesz az Úrnő, akit szolgálni fogunk? Látjátok, a világnak, ennek a nagy, szép várnak is van úrnője, s vajjon ki az? A boldogságos szűz Mária. S ő épen ilyen kis apródokat keres magának, mint ti is vagytok, Mondjátok, nem volna-e kedvetek az ő kis apródjává lenni? Ó, az igen nagy dolog, ha valaki az ő apródja lehet! Mert szűz Mária a világ legszebb, legjobb, legnagyobb úrnője, s az ő apródja is a világ leges-legelső apródja. Jertek, jertek, álljunk azért most a szobrára elé, s kérjük meg, hogy fogadjon föl kicsi apródjának. Neki azonban csak minta gyermekek, elsőrendű apródok kellene. Ő a szívekbe lát, azért az ő apródjának legyen nemcsak a ruhája, de a szíve is tiszta. Szeresse azt, akit ő is végtelenül szeret, a jó Istent, azért végezze el jól imáit. Tudjon, mint a régi kis apród, sok-sok szívességet tenni mindenkinek. Ne azért legyen jó, hogy szülei, a tisztelendő úr, vagy a kedves nővér megdicsérje, hanem, hogy a jó Istennek, s a szent Szűznek örömet szerezzen. A szent Szűz apródja legyen szintén nagyon engedelmes, legyen szorgalmas, s főleg a katekizmust tudja jól.

Ugye, gyermekek, ez nem is olyan nehéz? Ha a régi kis apródok meg tudták tenni, a szent Szűz apródjai ne tudnák? Azért, aki bátor, emelje fel fejét, s tegye dobogó kis szívére a kezét, tiszta gyermekszemmel nézzen Máriára, s kérje, fogadja be őt kis apródjának:

Szűz Anyám, hűséges kis apródom vagyok,
S fogadom, míg élek, mindig az maradok!

Apródok felvétele.

1. Miért jöttél ide, gyermekem?
Hogy felvegyenek a szent Szűz apródjai közé.
2. Tudod-e, mi a kötelessége az apródnak?
Igen tudom. A Szeplőtelen Szűzet, mint úrnőmet szolgálni azzal, hogy mindennap elmondom az Üdvözlégy Máriát ezzel a fohással: Ó bűn nélkül... Azután imáimat jól elvégzem, vasárnap ájtatosan hallgatok szent misét, szívességet teszek, ahol lehet, apró kis áldozatot hozok a jó Istenért, engedelmeskedem és a kátét jól megtanulom.
3. Látom jóakarodat, ígérd meg tehát a Szeplőtelen Szűznek, hogy buzgó és kitartó leszel szolgálatában.

Felajánló ima.

Szeplőtelen Szűz Mária! Örömmel térdelék oltárod elé, hogy magamat apródomnak felajánljam. Kérlek, fogadj fel szeretettel kis szolgálómat, s én ígérem, hogy miként a régi apródok, arra törekszem, hogy neked, Úrnőm, kedvedben járjak és örömdre legyenek. Ígérem, hogy pontosan megtartom az apródok kötelességeit. Ha valahol szívességet tehetek, azt úgy teszem, mintha neked tenném. Ha engedelmeskedem, azt gondolom, neked hozok áldozatot. Vigyázok arra is, hogy ne hozzak rád szegényt, hanem jó példámmal minél több gyermeket lelkesítek fel szeretetedre és szolgáló'odra. Őrizd szívem tisztaságát, hogy amilyen ártatlan gyermekszemmel most Reád nézek, úgy lássalak viszont a mennyországban is. Amen.

Az apródok kis kátéja.

1. Mi akarsz lenni, gyermekem?
A szent Szűz kis apródja.
2. Kik voltak az apródok?
Régi nemes emberek kis fiai.
3. Ki volt a nemes ember?
Aki a csatában bátor volt, s a király földet és várat adott neki.
4. Mit akart a vár ura a fiából is nevelni?
Olyan nagy hőst, mint maga.
5. Mit tett ezért?

- Ezért 7 éves korában elküldte őt egy más várba, hogy ott tanuljon.
6. Mit tanult ott a kis apród?
Megtanult imádkozni, illedelmesen viselkedni és engedelmeskedni.
 7. Kihez volt különösen illedelmes?
A vár úrnőjéhez.
 8. Hogyan volt iránta illedelmes?
Mindig figyelte, mikor tehet neki szívességet.
 9. Könnyű volt ez?
Nem. Sokszor áldozatot kellett hoznia.
 10. Mi az, áldozatot hozni?
Olyan jót tenni, ami nehéz és nincs hozzá kedvünk.
 11. Miért kellett megtanulnia áldozatot hozni?
Azért, mert mikor megnőtt, vitéz lett belőle, s a csatába csak az mehetett, aki meg tudta magát tagadni.
 12. Mit tettek a rossz, illelenség, lusta apróddal?
Levetették apród ruháját és hazaküldték.
 13. Mi nem lehetett belőle?
Nem lehetett belőle lovag és vitéz.
 14. Kinek okozott ezzel nagy szomorúságot?
A jó Istennek és szüleinek.
 15. Kit akarsz te utánozni?
A jó, illedelmes apródokat.
 16. Ki a te úrnőd?
Az én úrnőm a boldogságos Szűz Mária.
 17. Hogyan akarsz neki szolgálni?
Úgy, hogy szüeimnek, tanítóimnak s mindenkinek szívességet teszek, s azt gondolom, hogy azt neki teszem.
 18. Mikor lesz veled a boldogságos Szűz megelégedve?
Ha imáimat pontosan elvégzem, illedelmes, tisztaszívű leszek és a kátét jól megtanulom.
 19. Mit kell Szűz Mária apródjának szívesen megtenni?
Amit szülei és tanítói parancsolnak.
 20. S ha nehezebbre esik?
Ha nehezebbre esik is meg kell tennie a jó Isten iránt való szeretetből.
 21. Miért legyen nagyon jó a kis apród?
Mert a jó Isten mindig figyelni őt és örül, ha megteszi kötelességét.

22. Mi a kis apród kötelessége?
Hogy mindennap elmondjon egy Üdvözlégy Máriát és 3-szor ezt a fohászt: Ó bűn nélkül...
23. Még mi a feladata?
Hogy szorgalmasan gyakorolja az erényeket, s bejegyezze a lapocskára.
24. Mi lesz vele, ha kötelességét nem teszi, s illetlenül viselkedik?
Nem érdemli meg, hogy a szent Szűz apródja legyen, azért kitörülük.

II. Szűz Mária kis lovagjainak.

Kedves Leányok, a történelemben, vagy magyarórákon bizonyára hallottatok már a középkorról. Gyönyörűen szép, mélyen vallásos kor volt ez a XIII., XIV. és XV. század. Sck szép története között ránk maradt egyike a legszebbeknek: a Grál monda. Ez elbeszéli, hogy mikor az Úr Jézus vérét az angyalok egy kristályedénybe felfogták, a Grál hegyre vitték, hol azóta a tisztaszívű, bátor lovagok őrzik: a Grál lovagok. A szent vér őrzőjévé, Grál lovaggá lenni a legnagyobb kitüntetés volt, ami lovagot érhetett. A nagy erejű, minden szépért, nemesért lelkesülő Parzival lovag is elindult, hogy közéjük álljon. Sürgette a lelke, vonzotta az Isten kegyelme, s ő ment. Elhagyta gyönyörű várát, birtokát, elhagyta szeretteit, csak azt vitte magával, ami a lovaghoz hozzátartozott: csillogó páncélját, tollas sisakját, fegyverzetét, címeres pajzsát. Mielőtt lóra pattant volna, utolsó útja a várkapornába vezetett. Letérdelt az oltár lépcsőjére, s elbúcsúzott eddigi életétől. Átgondolta 7 évig tartó gyermek-, 7 évig tartó apród-, s 7 éves fegyverhordozó korát. Majd elmélyedt a lovaggá avatás gyönyörű ünnepségébe, élete legfontosabb napjába. Újra maga előtt látta, amint apja s édesanyja az ünnepi fényben úszó oltárhoz vezetik, hol már a fejedelem, a főpap, s a lovagok díszes sora várt rá. Szívdobogva, örömtől és szent lelkesedéstől sugárzó arccal lépett eléjük. Végighallgatta buzgón a misét, megáldozott. Azután a lovaggá ütés gyönyörű szertartása következett, amikor a fejedelem elé térdelt, s az háromszor vállára ütött kardjával, mialatt így szólt: „Szent Mihály és szent György nevében lovaggá ütlek, légy hős, törvénytisztelő és bátor.” Majd harangok zúgása és trombiták harsogása közt arany sarkantyút, páncélínget, sisakot és páncélcipőt adtak rá, felövezték karddal, pajzsot

és lándzsát nyújtottak át neki. Azután kivezették a templomból, lóra ültették, s ő kardjával álszelve a levegőt, megfogadta az egész nép előtt, hogy Isten parancsait megtartja, királyához hű marad, s az árvákat, özvegyeket védelmezni fogja. „Lelkem az Istené, életem a királyé, szívem a gyöngéké, a becsület az enyém,” — mondták büszkén a lovagok. Így lett Parzival lovag, még pedig a legjavából.

S most, hogy átgondolta életét, s nyugodt szívvel mondhatta, hogy fogadását megtartotta, bátran elindult a nagy útra. Egyedül ment, csak Istenben s a kardjában bízott. Soká, nagyon soká mendegélt, kereste, kutatta Grál várát. Őserdőbe tévedt, fenevadakkal, sárkányokkal küzdött, majd rablólovagok közé jutott, de nem ijedt meg. A küzdést régóta gyakorolta és megszokta. A lovagi tornákon nemcsak az izma, de a szíve is erős, bátor lett. Átküzdölte most is magát minden akadályon, s bár lovát is leszúrták alóla, ő csak ment előre, ment Grál felé, Krisztus vére felé. Egyszer csak egy gyönyörű kerthez ért, egy csodás kerthez, melyben ezerféle virág pompázott a legtarkább ruhában, elbűvölő, édes illatban. Azt hitte, hogy már közel jutott céljához, s reménykedve lépett a kertbe. De íme, amint a virágok felé hajlott, szirének nyúltak belőlük felfelé, s kérték, maradjon közöttük. Vig, mulatságos, csupa élvezet lesz e kertben élete, mert itt minden szabad, a bűn is szabad. S a kimerült, elgyötört, éhséggel, nyomorral küzdő Parzival vajjon mit tesz? Előtte áll a könnyű, szabad élet, az érzékiség sokféle gyönyöre, lesz-e akkora lelki ereje is, mint a testi volt, hogy a csábításnak ellenálljon? Küzd magával — és győz. Nem felel a sziréneknek, hanem kardjával keresztet vet rájuk, s íme, csodák-csodája, a csábos kert hirtelen mocsárrá változott, s előtte állt vágyainak célja: a Grál hegy. A csodálkozó Parzival elé a hegy lejtőjén a Grál lovagok ereszkednek alá, magukkal viszik és királyukká választják.

Ez a Grál monda. S mikor ezt hallom, utána mindig úgy fáj a szívem, hogy most már nincsenek ilyen hősszívű, vallásos lovagok. Nincs bátor védője az Istennek, hűséges tisztelője a szent Szűznek, nincs önmagát legyőző, hős jellemű lovag. Ugye, ti is sajnáljátok ezt. Pedig az ő földi országának, Krisztus Egyházának, most nagyon nagy szüksége volna rájuk. S mit gondoltok, ha a jó Isten akarná, vajjon nem tudná-e a régi lovagi intézményt újra életre kelteni? Dehogynem! Pedig ő akarja, s megsűgom nektek, hogy már tett is ez irányban valamit, Le-

küldte édesanyját, a boldogságos Szűzet a földre, hogy számára lovagokat toborozzon. S hozzá még kiket? Nem fiú, hanem leány lovagokat. Igen, neki most lovagias szívű, tisztalelkű, bátor leányok kellene, amilyenek a régi lovagok voltak. De hát hol toboroz a szent Szűz, hol bontotta ki hófehér zászlaját? Azt a zászlót, melynek lobogása a világ minden részébe ellátszik, s ahol bátor, nemesszívű leányok meglátják, seregéstől tódulnak alája. Elbűvöli őket a fehérség, s harcra, küzdelemre tüzei a felírás: a szent Szűz lovagjai.

E lobogót Párizsban, az irgalmas nővérek anyaházában, göngyölte ki a szűz Anya, s ott már vannak is lovagjai. S mi, magyar leányok, a franciák mögött maradnánk? Ugye nem? Látom a szemetekből, hogy ti is lelkesedtek, lovagok, a szent Szűz magyar lovagjai akartok lenni. De várjatok csak! Régente sem ütöttek lovaggá mindenkit, annál kevésbé avatható mindenki a szent Szűz lovagjává. Minél előkelőbb az úrnő, annál előkelőbbnek kell lovagjának is lenni. Azért csak nemeslelkű, jól fegyverzett, a tornajátékon kitüntetett, bátorszívű leány lehet a szent Szűz lovagja. De hol vegyünk fegyvert, címet, pajzsot, vaspáncélt, kérditek csodálkozva. Pedig ne csodálkozzatok, a leány lovagoknak is kell ilyen, de lelki felszerelés.

A szent Szűz lovagja is származzék nemesi családból. Ha Isten parancsait megtartja, s lelke kegyelemben tündöklök, nincs nálánál előkelőbb leány. Hiszen az Atyaisten gyermeke, a Fiúisten édestestvére, s a Szentlélek jegyese. Kell-e, s létezik-e náluk előkelőbb rokonság? A lovagnak értenie kellett jól a fegyverforgatáshoz, különben a tornajátékon nem győzhetett, s a csatában nem állta volna meg a helyét. Azért naponkint gyakorolta magát benne. Gyáva lovagot, aki az ellenség előtt meghátrált, vagy elfogni engedte magát, megfosztották címerétől, pajzsától. S vajjon nekünk is, leányoknak, ha nem is megyünk csatába, nem kell-e harcra készülnünk, nincs-e nekünk is ellenségünk, nem törekszünk-e mi is mint Parzival a szent Grál, a mennyország, Krisztus felé, s nem állják-e el a mi utunkat is fenevadak (rossz természetűnk), sárkányok (az ördög) és csábító szirének (a világ bűnre vivő alkalmi)? Ó igen, nekünk is mindnyájunknak át kell vergődnünk az őserdőn, az elvarázsolt kerten, azért kell értenünk a lelki fegyverforgatáshoz. S mi ehhez a naponkinti tornagyakorlat? Az önmegtartás. Kardunk az imádság; minél ájtatosabb, annál

jobban vág. Védő pajzsunk a szent áldozás; lándzsánk a gyakori fohászmák. S a címerünk? Óh ezt a szent Szűz maga véste pajzsunkra, s színesre festette az ég kék színével, s a nap rózsás sugararaival. A címerünk ő maga. A Szeplőtelen, amint a kigyó fejét széltiporja. Aki nyomába lép, kigyótipró hőssé válik, az alacsonyt, a nemtelent, a piszkosat legyőzi önmagában. Főlséges a címerünk, köréje van írva j e l m o n d a t u n k is, mely erőt hoz karunkba, szívünkbe bizalmat önt: „Ő bűn nélkül fogantatott Szűz Mária, könnyörögi érettünk, kik hozzád menekülünk.”

A régi lovagnak sokba került a felszerelése; szegény apród nem is lehetett lovag. A szent Szűz lovagja is legyen gazdag; gazdag lelkileg, jócselekedetekben. Az otthon végzett szívességek, jószándékú házimunkák, az iskolában gyakorolt szeretetszolgálatok mind, mind gazdagítják lelkünket. Buzgólkodjék Isten dicsőségeért, a szent Szűz tiszteleteért, a régi nagy Magyarországerért, a szegények fölsegélyezéseért. S ha ezek után, miket most hallottál, kedvet és erőt érzel magadban, készülj az avatáshoz. A régi lovag is bőjtölt, imádkozott, gyónt, áldozott, s előzőleg sokat gyakorolta magát a fegyverforgatásban, csak azután lépett az oltár elé lovagáavatásra. Készülj te is, hogy a szent Szűz ne találjon méltatlannak, mikor lovagjává fogad. Inkább ne légy lovagja, minthogy szégyent hozz reá. Légy büszke Úrnődre, címerét soha meg ne gyalázd, élve, halva tarts ki mellette!

Büszkeségtől dobog lelkem, hogy lovagod lehetek.
Fogadom, az élet harcában jól megállom helyemet!

A lovakok felvétele.

Mi az óhajotok gyermekeim?

Hogy felvétessünk a Szeplőtelen Szűz lovagjai közé.

Tudjátok-e, hogy a lovagi kötelesség mit kíván tőletek?

Igen, tudjuk. Mint a szent Szűz lovagjai, bátran akarunk harcolni lelkünk hármasság ellen, s e harcban másoknak is segítséget nyújtunk apostoli cselekedetekkel. Naponkint tornagyakorlatokkal, sok kis önlegyőzéssel akarjuk erőnket gyakorolni, hogy ha reánk tör az ellenség, megálljuk Királynőnk mellett hűségesen a helyünket.

Elmondunk továbbá naponkint egy lizedet a szent olvasóból, s háromszor e fohászt: Ó bűn nélkül...

Tekintettel nemes szándékú törekvésekre, örömmel avatunk fel a Szeplőtelen Szűz lovagjává.

Tegyetek azért ma ünnepélyesen ígéretet, hogy Királynőtöknek odaadó, kitartó, hűséges fegyverforgatói lesztek.

Felajánlási ima.

Szeplőtelen Királynőm és Úrnőm, boldogságtól dobog a szívem, mikor oltárod elé térdelek, s arra kérek, hogy lovagjaid közé fogadj be engem. Ha azonban arra gondolok, hogy a régi hős hovagok milyen soká és komolyan készültek avatásukra, megremegek gyöngeségem láttára. Te azonban, szívem Királynője, szeretettel támogatsz, s az égtől segítségedet, kegyelmedet biztosod gyöngé akaratom erősítésére. A te jószágodban bízva ígérem meg, hogy lovagi kötelességeimet pontosan betartom, küzdök a bűn ellen, s azt másoknál is, amennyire lehet, megakadályozom. Öltöztess fel lovagjaid ruhájába: a szerénységbe, tisztaságba és bátorságba, véd címeredet, a te Szeplőtelen képedet, mélyen a szívembe, hogy a buzgó imádság kardját forgatva, én is letaposam az öskigyó fejét. S ha a küzdelemben lankadok, jelmondatunk önsön belém bátorságot és kitartást: Ó bűn nélkül fogantatott szűz Mária, könnyörögi érettünk, kik hozzád menekülünk. Amen.

A lovakok kátéja.

1. Mi akarsz lenni, gyermekem?
A szeplőtelen Szűz lovagja.
2. Ki lehetett régen te lovag?
Aki nemes családból származott és értett a harchoz.
3. Hol tanulta meg jól a fegyverforgatást?
A lovagi tornákon és ünnepélyeken.
4. Milyen volt az öltözete?
Páncélruha volt rajta, páncélsisak a fején, állandóan fegyvert viselt és pajzsot hordtak utána apródjai.
5. Mi volt a pajzsra vésvé, vagy festve?
A pajzsra nemesi címere és jelmondata volt vésvé.
6. Mire szolgált a pajzs?
A harcban ezzel fogta fel a reá mért csapásokat.
7. Mikor vette fel először a nemes ifjú a lovagi ruhát?

- Mikor lovaggá avatták.
8. Hogyan történt ez?
Szülei kíséretében a templomba ment, ahol mise közben a püspök, vagy más főpap kezéből megáldozott, mise végén pedig a fejedelem, vagy más főúr lovaggá ütötte.
 9. Hogyan történt a lovaggá ütés?
Vállára ütött a főúr kardjával s ezt mondta: „Szent Mihály és György nevében lovaggá ütlek, légy hű, bátor, becsületes!”
 10. Miért volt szt. Mihály és szt. György a lovagok védőszentje?
Szent Mihály az angyalok fejedelme, aki a kevély Luciferet pokolra taszította, szent György pedig hős római katona volt, ki egy fiatal leányt a sárkánytól megszabadított.
 11. Mit fogadtak meg a lovagok?
Hogy Isten parancsait megtartják, a királyhoz hűek maradnak, az özvegyeket, árvákat védelmezik.
 12. Mi volt jelmondatuk?
„Lelkem az Istené, életem a királyé, szívem a gyöngéké, a becsület az enyém.”
 13. Boldog volt-e az a kor, mikor még a lovagok éltek?
Ígen, mert vallásosak voltak az emberek és szerették egymást.
 14. Hogyan nevezzük ezt a kort?
Középkornak.
 15. Most milyen korban élünk?
A legújabb, de legvallástalanabb korban.
 16. Kikkel akarja most a jó Isten a válasosságot felébreszteni?
Tisztaszívű leány lovagokkal.
 17. Ki a leánylovagok királynője?
A szeplőtelen szűz Mária.
 18. Hogyan nevezik azért őket?
A szeplőtelen Szűz lovagjai.
 19. Milyen nemességet kíván a szent Szűz az ő lovagjaitól?
A lélek nemességét, vagyis büntől tiszta szívet.
 20. Mi a címerük?
A szeplőtelen Szűz, amint a kigyó fejét lelapossa.
 21. Mi a kardjuk?
A buzgó ima, mert ezzel győzik le a gonoszlelket.
 22. Mi a pajzsuk?
A szent áldozás, mert ez őriz meg tisztán a szívüket.
 23. Mi a jelmondatuk?
Ó bűn nélkül fogantatott szűz Mária...

24. Kikkel kell nekünk harcolnunk?
Három ellenségünk van: a saját rossz természetünk, a világ és a gonosz lélek.
25. Miért ellenségünk a saját természetünk?
Mert mindig a torkosság, hiúság, engedetlenség, lustaság s más hibák felé húz minket.
26. Miért ellenségünk a világ?
Mert a világ hitetlen és szennyes, rossz barátnővel, képekkel, könyvekkel minket is olyanná akar tenni.
27. Miért ellenségünk a gonosz lélek?
Mert gyakran rosszat súgdos lelkünkbe, hogy bűnre vigyen.
28. Miért kell hármas ellenségünket ismerni?
Mert csak így harcolhatunk jól ellene.
29. Milyen harcmodorral győzhetjük le magunkat?
Önmegtagadással.
30. A világot?
Bátorsággal, úgy, hogy nem ijedünk meg, ha kinevet, kicsúfol, azért mert vallásosak vagyunk.
31. A gonoszlelket?
Megvetéssel és imával.
32. Mi a fegyvergyakorlatunk e harchoz?
A mindennapi, folytonos önmegtagadás. Ez erősíti a lelkünket, különben elesünk, ha az ellenség reánk tör.
33. Nem nagyon nehéz ez?
Nem nehéz, ha a jó Istenért tesszük, s azért, hogy égi Királynőnknek örömet szerezzünk.
34. Megelégedhetünk-e, ha magunknak sikerült az ellenséget legyőznünk?
Nem, hanem segítenünk kell másokat is apostoli cselekedetekkel, hogy azt ők is megtehessék.
35. Mik az apostoli cselekedetek?
Azok, melyekkel mi is megtéríthetünk, vagy jobba tehetünk másokat, mint az apostolok: ima, jó példa adása, jó olvasmányok, vagy ha szent gyónáshoz, szent beszédekre hívunk másokat, rávesszük, hogy jó társulatokba lépjenek.
36. Hol kell apostolkodnunk?
Elsősorban otthon, azután az iskolában, és mindenütt, ahol alkalmunk van rá: a vonaton, villanyoson, utcán, ahol csak megfordulunk.
37. Melyik a lovag fő apostoli cselekedete?

- A jó példaadás.
38. Kitől kapja meg a szent Szűz lovagja a lovagi tornákon és a harcban vívott győzelemért a jutalmat? Szíve Királynéjától, a szeplőtelen Szűztől.
39. S mi lesz a jutalom?
A mennyország az egész világ előtt szívére fogja őt ölelni, s olyan boldoggá teszi, amelyet most elgondolni sem tudunk.
40. Mi a harcon kívül még a lovag kötelessége?
Mondjon el mindennap 1 tizedet a szent olvasóból és háromszor e fohászt: Ó bűn nélkül... Azután gyakorolja a lapon föltüntetett erénygyakorlatot.

III. Szűz Mária vitézeinek.

Kedves Leányok! Mi, a ma élő nemzedék, akik végig kínlódtuk a háborus évek sorát, megrendülni láttuk a jog és igazság alapjait a kommunizmusban, s most is nyögjük a multat, szomjas lélekkel, kitért karral, lihegő mellel várunk, várjuk a békét, a felszabadulást, a rendes anyagi helyzetnek visszatérését.

A földi országok fennmaradásának harc az útja. Azért, aki nyugodtan akar élni, katonát gyakoroltat, harci mént tenyészt és ágyút önt. S ez így volt mindig. A zsidó is hadvezérnek várta Messiását, mert hazáját akarta visszaszerezni. S mivel csak az anyagiak iránt volt érzéke, megvetette a lelkek felszabadítóját. Pedig Krisztus a világ legnagyobb hódítója, legelső hadvezére. Országá az egész föld. Akkora a birodalma, hogy a Himalája csúcsa is eltöprel mellette, s nem szab határt annak sem a végtelen óceán, sem a hó és jég birodalma. S hogyan szerezte meg Krisztus e hatalmas lelki birodalmat? Megmondja ő maga: Nem békét hoztam a földre, hanem kardot. Új harcot, igazi felszabadító háborút, amelyik hervadhatatlan koszorút szerez a győző homlokára, s örök békét ad jutalmul. Tehát harc, örökös harc folyik a lelkek világában is Krisztus országáért!

„Krisztus országá” — e két szó lelkesedésre tüzelte, s hőssé avatta a lovagkor keresztes vitéjét. Krisztusnak megszerezni a Szentföldet, ahol élt, ahol járt, ahol tanított, oly magasztosnak tűnt fel előtte, hogy rátette életét, elhagyta szeretteit, s magára vette a szenvedés és nélkülözés ezer nemét. Óriási, emberfeletti küzdelem árán meg is szerezte az országot, de csak rövid időre, mert Krisztusnak nem kellett városok, tavak, hegyek, neki

lelkek kellene. Ő bírní akarja sok-sok lélek kis országát, melyből azután nagy birodalmat, Isten országát összpontosítja. Krisztusnak a lelkek országának meghódításában vitézévé lenni, fenségesebb, szebb dolog, mint Palesztinát meghódítani. Pedig bámulattal és hódolatos tisztelettel állunk meg most is a keresztes vitéz eszményképe előtt. A bátor, mélyen vallásos lovag előtt, kinek Krisztus szeretete tette erőssé a karját, önfeláldozóvá a szívét; akinek szomját Szíria sivatagján az örök élet vágya enyhítette, s kinek legfőbb dicsősége abban összpontosult, hogy Krisztusért elesve, keresztjével kihimzett köpenye lett a szemfedője. Krisztus országának lelki harca nem kívánja az életedet, sőt te nyersz benne több, teljesebb, boldogabb életet. Nem volna tehát kedved vitézévé lenni? Tapasztalás szerint a leányok ez országának legügyesebb, leghasználhatóbb katonái.

De mielőtt kardot kötnél, s megfűjnád a harci kürtöt, jelentsd be magad a fővezérnél, a Párizsban megjelent Szeplőtlen Anyánál. Térdelj eléje, hogy kezeiből áldó sugarak hulljanak fejedre, s lelkedbe hatolva felővezzenek karddal, pajzzsal, erősséggel, a kegyelem erejével. S ha a kezeiből kegyelmeket árasztó Szűzanyát, — a te címerképedet — mélyen a szívedbe vésted, akkor indulj, mehatsz világot hódítani. Nem a Szentföldre, nem Afrikába, vagy Kinába, hanem nagyon-nagyon közelbe: a magad lelke országába. Először ezt az ismeretlen, őserdővel, szakadékokkal, mélységekkel, mocsarakkal behálózott földet utazd be, s ha megismerted, foglald el Krisztusnak. De még azután se menj messzire, bárhogy vonzzon is a nagyvilág. Nézz körül családodban, a hivatalban, a varrószozában, a gyárban, ó mennyi mindenütt a Krisztushoz idegen, hideg lélek. Itt a te harcterred! Hódítsd meg őket imáddal, példáddal, jóakarattal, szeretetteddel, áldozataiddal, majd jó könyvvel, újságokkal, s ha célra vezet: kedveskedő, rábeszélő, könyörgő szavaiddal. Ne legyen e harchoz, a lelkek ostromához semmi fáradság sok, semmi munka nehéz. Ha csak egy lelket is sikerült Krisztushoz közelebb vonnod, nagyobb diadalt arattál, mint Napoleon, aki pedig büszkén iratta pénzére: „A föld az enyém.” S miként a középkor keresztes vitéze addig nem nyugodott, míg a jeruzsálemi templom ormán a kereszt zászlaja nem lengett, te a modern kor keresztes vitéze se pihenj, míg a magad, hozzátartozóid, s környezeted lelkében uralomra nem emeltd Krisztus zászlaját, s vele a szeplőtelen Szűz szeretetét. Csak ekkor mondhatod

el a földi harc végén nyugodtan, hogy nem életem hiába. Meny-nyi öröm és boldogság tölti be majd ekkor szívedet, mint a keresztes vitézekét, mikor Jeruzsálemet megpillantották. A szent Szűz palástja lesz a te szemfedőd is, s kezének kegyelemsu-
garai világítják be utadat az örök béke honába.

Légy tehát rajta, hogy a sorozásnál ki ne maradj, hogy a szent Szűz alkalmasnak minősítsen, s erős, edzettlelkű vité-
zévé válj. Segítsen rá az Isten!

A vitézek fölvétele.

Mi a szándékotok, kedves Máriagyermek?

Hogy felvétecsünk a szeplőtelen Szűz keresztes hadjáratá-
nak vitézei közé.

Tudjátok-e, hogy mire vállalkoztatok, s a vitézi kötelesség
mit kíván tőletek?

Igen, atyám. Miként a keresztes vitézek a Szentföld meghó-
dítására, úgy mi a mai hitetlen, erkölestelen világban Isten
országának terjesztésére és visszahódítására szenteljük ma-
gunkat. Az ő címerük a kereszti volt, mi pedig szeplőtelen,
égi Királynőnk zászlaja alatt küzdünk. Az ő oltalma alatt
akarunk apostolkodni elsősorban családjunkban, azután min-
denütt, hol erre alkalmunk kínálkozik.

Tekintettel eddigi buzgó, a hit cselekedeteinek megfelelő
életetekre, örömmel avatunk fel a szeplőtelen Szűz vitézei
közé. Előbb azonban tegyetek ünnepélyes ígéretet, hogy a
gonosz elleni harcban kitartók, bátrak, önfeláldozók lesztek.

Felajánló ima.

Szeplőtelen Szűz, égi Királynőnk, mi, a te gyermekeid, kik
eddig csak a magunk megszentelésének élünk, kegyelemteljes
megjelenésed századik évfordulójára azzal akarjuk irántad há-
láncat és szeretetünket megmutatni, hogy lelkeket toborozunk
szent Fiad országába. Ezért avattatjuk fel magunkat vitézeiddé,
katonáiddá, hogy e vállalatunkra különös segítő kegyelmedet
adjad. Tudjuk, hogy nagy dolog a lelkek meghódítása, különö-
sen mikor magunk is gyengék, gyarlók vagyunk, de te sokszor
éppen a kicsinyeket, de jóakarátúakat választod ki nagy dolgok
véghezvitelére. A te szeplőtelen zászlód alatt indulunk a harc-

ba, fegyverünk a buzgó ima, ostromló ágyúnk a jó példa, vé-
dő pajzsunk a heti szent áldozás, lelkesítő jelszavunk, mely cí-
merünk, a te kegyelmet osztó szeplőtelen képed köré van írva:
Ó bűn nélkül fogantatott Szűz Mária, könyörögj érettünk...Nézz
szeretettel az égből a te kicsi, de elszánt csapatodra, szeplőtelen
Királynőnk, s vedd kegyesen jóakarátú felajánlásunkat. Amen.

Csodásérem.

A pécsi kórházból közlik a következő esetet. „Kórteremben
nagyobb számban vették fel sz. áldozás után férfiak és nők a
csodásérmet. Volt egy jóérmű zsidó férfi betegem is, kit szin-
tén megkínáltam az érmecskével, s azt a választ adta: „Én tisz-
telettel viseltem minden vallás iránt, de az érmecskét el nem
fogadom.“ Betegem állapota azonban mindig súlyosabbá vált,
és egyik napon beköszöntött a halál angyala. Az érmecskét ván-
kosa alá rejtve, buzgón kértem a szent Szűzet, mutatná meg
hatalmas pártfogását betegem felett. Az isteni Gondviselés úgy
intézkedett, hogy azon éjjel virraszthattam a rendes sorom sze-
rint, és láttam, hogy betegem mindig közelebb jut utolsó percei-
hez. Bátorságot vettem, s megkérdeztem, nem fogadná-e el a ke-
resztség szentségét. Első, második kérdésemre vonakodott, de
néhány percre rá, midőn észrevette, hogy közelében voltam,
— mert a kórteremben sétálva imádkoztam, — minden erejét
összeszedte, s hangosan így kiáltott utánam: „Majd még meg-
gondolom.“ Betegemet azután nyugodtan hagyva, megkéltsze-
reztem imáimat, és egyre figyeltem az utolsó pillanat elérézését.
Midőn elérkezettnek láttam az időt, ismét megkérdeztem betege-
met a keresztség miatt, és alig akartam füleimnek hinni, betegem
elfogadta a keresztség szentségét. Hogy meggyőződjem szándé-
kának igazsága felől, ismét megkérdeztem, mire ő már csak fej-
hajrással birt felelni, de azért még teljes öntudatnál volt. A ke-
resztség szentségéhez kívánatos hitigazságok felől kérdezve, be-
tegem minden kérdésemre mély főhajrással, igennel felelt. Minek-
után pap nem volt jelen, az alázatosság szellemében megke-
reszteltem drága betegemet, ki még abban az órában meg is halt.
Örök hála legyen érte a szeplőtelen Szűznek!”

N. nővér.

Egy missióspap úti naplójából.

1924 június 14. szombat.

Délután 5 órakor indul vonatunk a Délivásútról Triest felé. Mind együtt vagyunk már csak a huszadik útitársunk, P. Oszlay, hiányzik. Úti levelét, körutazási jegyét átadjuk egyik közös ismerősünknek, hogy juttassa kezeihez, ha utánunk akarna jönni. Beszállásra szól a jelzés. Érzékeny búcsú rokonainktól, ismerőseinktől. Becsapódnak az ajtók. Éles füttyszó. Meghatottan zendül fel ajkainkról: „Isten aldd meg a magyart!...”

Kelenföldön megállt vonatunk egy percre. P. Oszlay itt akar felszállni. „Nem lehet! Jegye, úti levele P. ezredesnél van. Viszontlátás holnap este Milanoban!” S míg mi fájó szívvel tovarogunk, szinte kövémeredve néz szomorúan utánunk a jó Péter.

Nemsokára a Balaton mellett száguldott vonatunk. Ritkultak az utasok. Megkezdhettük közös ájtatosságainkat. „Jöjj el Szentlélek Úr Isten!” Elmondtuk a rózsafüzért, közben-közben minden tized után régi Máriadalaink közül énekeltünk egyet.

Estére Murakeresztúrnál elértük a határt és keresztül-estünk az első barátságatlan, de nem túlságosan szigorú vámvizsgálaton.

Csakhamar Jugoszláviában jártunk, azaz aludtunk, ahogy tudtunk.

Június 15. Vasárnap.

Hajnaltól Cillynél ébredtem fel. Homályosan bontakozott ki a ködből rendházunk és a kegytemplom fent a hegyen. Néhány óra múlva Laibachot, helyesebben Lubljánát érintettük, azután tovább siettünk az olasz határra, melyet Postumiánál léptünk át. A sziklás Karszton átrobog-

va végre feltűnt az Adriagyönyörű kék tükre. Mindjobban ereszkedik vonatunk. Miramare tündérszép kastélya mögött feltűnik Triest nagy kikötője. Kiszállunk, és a San Antonio templomba sietünk szent misére. Hosszú, keskeny tengerből végére épült e szép istenháza. Az elegáns közönség egészen megtöltötte, és áhíttal hallgatta végig misénket.

Igazi olasz ebéd után ismét vonatba szállunk. Gyönyörű napos időben élvezzük a remek kilátást a polai tengerébőlre.

Nemsokára a Doberdó hírhedt sziklái között jár vonatunk. Még láthatók helyel-közzel sziklába vájt kavernák, vasbeton fedezékek, gránáttölcsérek, drótkadályok, de a községek jórésze már ismét felépült a rettenetes küzdelem helyén. Elesett katonáinkért itt szívből fakadt imánk.

Isonzo! Piave! Most lassan, csendesesen hömpölyögnek a vasúti híd alatt. Nemrégiben hány jó magyar lelte megáradt habjaikban korai halálát!

Az ég hirtelen beborul. Nagy zivatar zúdul a tiroli havasokról vonatunkra.

Mire azonban Velencéhez közeledtünk, ismét kitisztult már az ég. A lagunákon, a tenger mocsarain, keresztül cölöpökre épített hosszú hidon haladunk a híres város felé, melyből ugyan keveset látunk. Egy kis szigeten áll meg vonatunk. Messziről csillog ide a Szent-Márk-templom kupolája és a magas harangtorony, a Campanile.

Rövid vesztegelés után visszaindultunk a cölöphídon és a Pó sikságra kanyarodtunk. Szebbnél-szebb tájakon robogott keresztül a vonat. Különösen szép volt a naplemente és esti félhomályban a Garda tó.

Majdnem éjfélre járt az idő, mindön fáradtan, álmosan Milanoba értünk és álomra hajthatluk fejünket egy közeli szállóban.

Június 16. hétfő.

San Gregorio templomban voltunk misén. Reggeli után a Duomoba, a világhírű székesegyházba siettünk. Tiszta fehérmárvány az egész épület. Szobrok, tornyocskák százai

díszítik oldalát, tetejét. Hatalmas, színes üveglakain megtörve szűrődik be a napsugár és mégis elég világos, hogy minden szépségét szemügyre vehessük. A fönséges főoltár alatt leszálltunk Boromei szt. Károly sírjához. Remek üvegkoporsójában ott nyugszik majdnem teljesen épen a nagy bíboros és mosolyog. Természetfölötti boldogság tükröződik le markáns arcáról. Láttam már több mumiát és más konzervált holttetemet, de az mind rideg, visszataszító volt. Szt. Károly látása kimondhatatlanul vonzó hatást gyakorolt mindannyiunkra. Alig birtunk megválni tőle. A székesegyháznak páratlanul gazdag ezüst kincsét is megtekintettük, azután felmentünk a szinte végtelennek tetsző csigalépcsőn a tetőre. Itt kellemes meglepetés várt: fagyalt a magasban. Ez az olasz élelmesség! A dom tetején cukrászdát rendeztek be a kimerült utasok számára. A frissítő után könnyebben ment a mászás a főtorony tetejére. A szent Szűz aranyozott szobra a legmagasabb ponton áll Milanóban. Innen gyönyörű kilátás nyílik az egész városra. Szent Ambrus ősi temploma is idelátszik. Leszállásunk után odasieltünk. Az első keresztény századok levegője, hangulata tölti el az embert e szentemlékű, ősi bazilikában. Itt áll a szószék, melyről szent Ambrus megtérítette Ágostont. A kriptában szent Gerváz és szent Protáz vértanuk csontváza között vár szent Ambrus a feltámadásra.

Mélyen meghatva mentünk tovább Milano harmadik híres templomába, a Santa Maria della Graciába. A domonkosok tulajdona. Mellette régi kolostoruk ebédlőjében meg akartuk tekinteni Leonardo da Vincinek „Utolsó vacsoráját,” de az őr, kire az állam rábízta a nagy kincset, már bezárta a kaput, és nem állt módunkban bejutni. Különben is elérkezett az indulás ideje. Már beszálltunk a vonatba, midőn egyszerre csak köztünk terem P. Oszlay. Nagy volt örömünk, hogy szerencsésen utolért és megtalált minket.

Június 17. Kedd.

Az éjjel keresztülutaztunk Genován és az olasz Rivierán. Reggel $\frac{1}{2}$ 7 órakor elértük Ventimigliát. Érdekes kis olasz

határváros a Földközi tenger partján. Kicsi kis templomában megmiséztünk. Misénk alatt a plébános katekézist tartott a mise főrészeiről a csintalan olasz iskolás fiúknak, leányoknak. Élénk előadása, ide-odajárkálása alaposan zavart minket, de beláttuk, hogy jól tette. Az iskolában nincs még megengedve a hittanítás, s kénytelen így vonzani a kis nebulókat szent hitünk oktatására.

Mise után kimentünk a tengerpartra. Hatalmas pálmák sora között vitt el utunk. Testileg-lelkileg felfrissülten, miután átestünk a vámvizsgálaton, tovább indultunk. A francia Riviera legszebb pontjain haladtunk keresztül. Menton, Monaco és Nizza, oh mily szépek vagytok! A vasút egyik oldalán pálmákkal, virágos kertekkel, gyönyörű villákkal borított hegyek emelkednek, a másik oldalon pedig a végtelen kék tenger terül el, melynek sima tükrét fehérvitórlás kis halászbárkák hasítják. Fejünk fölé az azúrkék olasz ég borul. Mily szép délelőtt volt is ez! Hála neked, Istenem, ki e gyönyörűséget teremtetted és nekünk megmutattad!

Délután 5 óra után Marseillebe robotunk be. Toursaintei rendházunkat akartam felkeresni. De sehogyan sem tudtam eligazodni. A jó Isten segítségével végre rátaláltam nővéreink egyik házára és itt a t. főnöknőtől megtudtam, hogy egész közelben új házunk nyílt, a d'Oran utcában. Dobogó szívvel először húztam meg francia ház csöngőjét. Vajjon, hogy fogadnak? Mint a kedves nővér, úgy Deiber rendtárs úr is a legszívélyesebb volt. Igazi testvér szent Vince atyánkban.

Június 18. Szerda.

Reggel szent Vince templomában miséztem. Azután tovább indultunk a rapiddal, (így hívják a gyorsított gyorsvonatot) Cetten, Narbonneon, Toulouseon keresztül Lourdesba.

Este 7 órakor tűnt fel a lourdesi régi vár a Pyrrheneusok hóval borított ormai tövében. Nagy izgalom vett rajtunk erőt. Összeszorult szívünk, torkunk. Alig voltunk képesek imádkozni, énekelni, pedig így szerettük volna köszönteni

a szeplőtelen Szűzanya kedvenc kegyhelyét. Majd, mindenki kiszállt. Autók tömege várja az érkezőket. Az önkéntes ápolók, urak, hölgyek, hordágyakra, tolokocsikra segítik a betegeket. Gyorsan mi is felrakodtunk két autóra, és megindultunk a város felé. Szemeink a bazilikát keresik. Végre meglátjuk. Messze, a városon kívül, fent a sziklán fehérlik karesú tornya. Egyenesen oda szeretnénk röppenni, de előbb a szállásunkra kell mennünk. Megmosakodunk. Azután gyertyákkal kezünkben átvonulunk a városka főutcáján, s a Gave folyón keresztül az Esplanadera. a hatalmas templomterre, sietünk. Amint lejövünk a hídról és belépünk a sétány vaskapuján, gyönyörű látvány tárul fel előttünk.

Az éjbe borult sötét háttérből csillogva-villogva emelkedik ki a hármastemplom hatalmas körvonala. Villanykörték ezrei világítják meg minden ormát, tornyát. És ugyanekkor a szikla tövéből, a magas árkádok alól most kanyarog ki, mint tűzes lávafolyam, hangos énekszóval a zarándokok ezreinek fátylós menete. Sok nyelven, lelkesen zeng a lourdesi ének és még lelkesebben cseng össze latinul a refrain: Ave! Ave! Ave! Maria!

Közben a zarándokok kettős sora között a rendezők fel-felemelik gyertyájukat, hogy az ütemet jelezzék. És utánuk tízezrek lengetik az ég és a Szűzanya kivilágított szobra felé, szinte extázisban égve, lángjukat. Ave! Ave! Ave! Maria! Kőből legyen annak szíve, kit e látvány meg nem hat. Itt a lanyhát is elfogja a buzgóság, és lelkesedés vesz erőt a gyáván, a szégyenkezőn, a hitben közönyösön. Boldogan olvadtunk a soknyelvű tömegbe mi is, és énekeltük a strófákat magyarul, a refraint pedig latinul. Senki sem tűnt ez fel. Minden különbséget áthidal itt a szent Szűz szeretete. Itt minden nemzet az ő gyermeke, tehát testvér. Miután megkerültük az egész nagy sétatert, mely több mint 6 hold terjedelmű, felsorakoztunk a legelső templom: a Rozarium kapuja előtt, és elénekeltük a Credot. E fönséges hitvallással oszlott szét a tömeg. De a mi csoportunk nem!

„Menjünk a barlanghoz!” S bár esett az eső és már későre járt az idő, énekszóval indultunk a szent hegy felé: „Máriához, drága szűz Anyához...!” Már-már odaértünk, mikor hirtelen elénk lép a barlang őre és csendre int: Silence! Silence! A barlang előtt, ahol a Szűzanya, a menyország királynéja, 18 alkalommal megjelent, csak mély csendben szabad imádkozni! Ajkunkon elnémult az ének. Annál inkább dobogott a szívünk, és térdre borultunk mi, messzeföldről idezarándokolt, szegény, bús magyarok... Hogy mi megy végbe ilyenkor az egyesek szívében, azt csak a jó Isten tudja, de tény, hogy intelligens férfiak óra hosszat kiterjesztett karokkal imádkoznak itt, hol a kis Bernadette oly közvellenül beszélgetett a Szűzanyával.

Nehéz volt a válasz, de már igen későre járt az idő, az eső esett és fáradtak is voltunk a hosszú út után, hazafelé indultunk tehát. Azonban, midőn a Rózsafüzértemplom előtt elhaladva ezt kivilágítva, emberektől zsúfoltan találtuk, meg nem állhattuk, hogy be ne térjünk. Tíz-ezer lyoni tartotta éjjeli szentségimádását bíboros érseke vezetése alatt. Oly bensőséges, oly elragadó volt ájtatóságuk! Az egész tömeg lelkesen énekelt. A szószékről vezényelte, dirigálta őket egy pap. Egy szív, egy lélek volt mindenki. Nem csoda hát, hogy közülünk is többen ott maradtak velük imádni szűz Mária isteni szent Fiát.

Június 19. Úrnapja.

Kora reggel 6 órakor fogadott a lourdesi püspök úr titkára, Ecker dr., és miután bemutattam Őeminenciája, a hercegprimás megbízó levelét, megengedte, hogy a barlangnál misézhettem. Örömmel siettem hát kis csoportunkkal a grottához. A sekrestyés őr nem tudott hová lenni a csodálkozástól, mert kevés pap részesül e kiváltságban. Csak megyéspüspököknek, vagy helyettesítésükkel megbízott vezetőknek szokták megengedni a misézést a barlangban. Társaságunk tagjait udvariasan a barlang rácsozatánál állították fel a rendezők, hogy itt áldozhassanak.

Az oltár azon a helyen áll, ahol Bernadette a szűz

Anya utasítására a forrást fakasztotta. A föld alatt vezetik innen vizét a fürdőkbe! Körülötte a gyertyák százai égnek. Egyik-másik embermagasságú és több mint karvastagságú. A vasrács jobboldali bejáratánál egy kis szószek emelkedik. Mellette a hegy lankás oldalát naponkint friss virágcsokrokkal borítják be a zarándokok. Szent mise után itt léphetnek be a hívők a barlangba és elvonulva a kb. 4-5 méter magasban álló szobor alatt, megcsókolhatják a sziklát, melyet a szent Szűzanya lábai érintettek. A barlang mélyén egy nagy vaskosár van elhelyezve a Szűzanyához intézett könyörgések, levelek számára. Mély csendben, leírhatatlan áhítattal vonulnak szép rendben a buzgó lelkek ezrei naponkint a barlangon keresztül, és nem egyszer történnek itt is gyógyulások, mint tavaly május 19-én. Azonban sokkal több gyógyulást jegyeztek fel a fürdőnél. Nem messze a barlangtól a sziklás hegy tövében, melyen fent bazilika emelkedik, épült a fürdő hármass épülete. A közepén iroda az inspectiós orvos és pap számára; jobbra a férfiak medencéi, balra a nők bejárata. Mielőtt fürödni viszik a betegeket, a külön e célra épült és berendezett rendelőben megvizsgálják őket az orvosok. Ha a beteg hazulról rendes kezelő orvosától bizonyítványt hoz, hogy gyógyíthatatlan a baja, akkor jegyzőkönyvet vesznek fel róla.

Mivelünk is volt egy súlyos beteg, dr. Sz. Gy. fogház-igazgató úr. A budapesti klinikán 2-3 évet szántak már csak neki a tanár urak. Úgy látszik, súlyos idegsorvadása van. Alig tud járni. Kis háromkerekű kocsin húztuk-vontuk naponkint d. e. és d. u. a barlanghoz és haza. Mivel nincs bizonyítványa csak sok kérés után vizsgálják meg az orvosok. Rendkívül szigorúan, mintha szimuláns volna, bánnak vele. Hosszú vizsgálat után mégis felveszik a jegyzőkönyvet és a fürdőhöz visszük. Nagy tömeg várakozik ott és imádkozik. Egy pap hangosan mondja elő: „Uram, mi bízunk benned!” A nép szívből ismétli: „Uram, mi hiszünk benned, de erősítsd hitünket! Jézus, Mária fia, könyörülj rajtunk! Ó, Isten, jöjj segítségünkre!” És sok hasonló könyörgéssel ostromolják az eget. Azután egy-egy megha-

tó ének következik. „Parce Domine, parce populo tuo.“ Jézus szent Szíve, irgalmazz nekünk, bűnösöknek... ismert dallamára: Irgalmazz, Uram, irgalmazz a te népednek...!

Azalatt a betegeket sorban beviszik a fürdőházba. A függönyök mögött az önkéntes ápolók levelkőztetik őket, azután jobbról-balról karjainál támogatva bevezetik a medencébe, piscinába. „Priez! Priez! Imádkozzék! Imádkozzék!” buzdígtatják, miközben vállig bemerítik a hideg vízbe, lelocsolják egy kissé fejét és kiemelik. A mi szegény betegünk rendkívül erős, élő hittel készült egész úton e pillanatra. „Én Lourdesban meg fogok gyógyulni” mondogatta. Évi jövedelmének egyharmadrészét áldozta fel az útra, csakhogy megmentse életét családjá számára.

Most, midőn a két ápoló megragadja karjait, hogy levezessék a piscinába, hangosan, velőkig ható hangon el kezd imádkozni: „Ó, Szűzanyám, gyógyíts meg engemet! Az orvosok halálra ítélték, de te tudsz segíteni rajtam. Nézz családomra. Meg kell gyógyítanod! Ó Mária, Mária, Isten Anyja, segíts!” Oly erős hangon, oly szívzaggatóan könyörgött szegény, hogy odagyültek köréje a franciák: az inspectiós pap, az ápolók, betegek és meghatottan kérdeztették: „Ki ez? Minő nemzetbeli? Mily jól tud imádkozni! Meg fog gyógyulni!” És mégsem gyógyult meg A jó Isten másként látta jónak.

Visszaültettük hát betegünket kis kocsiába és kitoltuk a Rózsafüzértemplom előtti nagy térre, ahol akkor ép a betegek hosszú sorát rendezték el a délutáni szentséges körmenethez óriási nagy négyszögben. Az első sorban fekdtek a legsúlyosabb betegek hordágyakon, mögöttük kis kocsikon az ülő betegek és ezek mögött álltak a lábónjárók és nők nagy tömege. A körmenet a barlangtól indult. Az élén Napoleon-csákós „svájci” templomőrök haladtak, egyik kezökben nagy bot, másikkban alabárd, oldalukon kard. Nyomukban párosával az út kétfeiend a Márialeányok hosszú sora. A fiatalabbak fehérben, az idősebbek sötét ruhában, fehér fátýollal fejükön. Azután következtek a férfiak ugyancsak párosával az út két oldalán, közben a

rendezők és előénekesek, utánuk papok, gyertyával kezökben kb. kétszázan, majd a lyoni székesegyház kanonokja teljes díszben és végül díszes mennyezet alatt a lyoni bíboros érsek hozta a mi Urunk Jézust a kenyér színében. Az énekesek és a tömeg felváltva a zsoltárokat és himnuszokat énekelték közben-közben a refrainnel: *Parce, Domine, parce populo tuo...*“

Megkerültük a nagy sétateret és azután bevonultunk a betegek nagy négyszögébe a Rózsafűzér templom elé. A bíboros kilépett a mennyezet alól és csak az asszisztenciától kísérve egy kis ernyő alatt megindult a betegek első sora felé. Elhallgatott az ének. Egy igen jótorkú pap kezdett előimádkozni a hatalmas tér közepén: „Seigneur nous vous adorons! Uram, mi imádunk Téged!” És az egész tömeg kiáltja: „Uram, mi imádunk Téged! Hozsanna! Hozsanna Dávid fiának! Áldott ki az Úr nevében jól!”

A betegek kitarják karjaikat az Úr Jézus felé! Szemükből élő hit, forró vágyódás, megható könyörgés lángol. „Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtunk!” „Uram, add, hogy lássak!” S a vakok és hozzátartozóik tele torokkal kiáltják: „Add, hogy lássak!” Hát még a bénák és sánták: „Add hogy járjak!” És mind: „Csak egy szóval mondd és meggyógyulok!”

A legtöbb csoda ilyenkor történik. Hogy mekkora azután a tömeg lelkesedése, azt elgondolhatjuk, mikor a vak felkiált: „Je voie! Én látok!” Vagy: „Meggyógyultam!” és felemelkedik az évekig mozdulatlan béna!

Ottlétünk alatt nem történt gyógyulás, pedig kb. 500 beteg volt jelen a körmenetnél. Míg azonban Limpasban jártunk, az alatt a spanyol zarándokok közül többen meggyógyultak. Így, június 24-én este a gyertyás körmenetnél Baguch Izidor, 15 éves süketnéma fiú, kit szegény napszámos apja hozott magával Urticából (Catalonia) elkezdte énekelni a tömeggel az Ave, Ave Máriát! P. Oszlay hazafelé egy szakaszba került vele és meggyőződött a csoda részleteiről, mert plébánosa és a falubeliei mind tanúságot tettek mellette.

Ugyancsak meggyógyult egy súlyos köszvénybajos is. De a legnagyobb csoda Boure-Gallart Mária Terézia gyógyulása volt. Tíz év óta csontszű ette lábát, úgy hogy sebében a hüvelykujjal lehetett már érinteni lábszárcsontját. A fürdőben egy pillanat alatt behegedt sebe.

Az ily gyógyulások alkalmával az orvosi iroda ünnepelesen kijelenti, hogy a gyógyulást nem lehet természetes erők befolyásának tulajdonítani. Több mint 3000 orvos aláírása bizonyítja a csodákat az iroda előcsarnokában.

Június 20. Péntek.

Reggel ismét a grottánál misézhattunk. Azután elmentünk tisztelegni Schoepfer lourdesi püspök úrhoz, ki igen kedvesen fogadott és németül beszélgetett velünk. Ő is biztatta Sz. urat, hogy meggyógyul. „Hagyja itt botját. Jó lesz neked, öreg embernek!”

Délután a Rózsafűzértemplomban végigjártuk a 15 kápolnát. Mindegyik oltár felett hatalmas mozaik kép állítja szemünk elé a megfelelő titkot. Sorra elmondtuk a tizedeket, közben-közben egyet énekelve, ahogy missióban szokás és csodálatos, nem fáradtunk ki cseppet sem, annyira megkönnyítette imánkat a művészi képsorozat.

Rögtön ezután megindultunk a világ legszebb Kálváriájára. A templom mögött emelkedő hegyen emelték a vilálg különböző népeitől gyűjtött adományokból. Az egyes stációkat embermagasságú bronzszobrok gyönyörű csoportjai alkotják a szerpentin út szépen parkirozott kanyarulataiban. Mintha csak élnének az egyes alakok, úgy válnak ki a zöld háttérből. Imádkozva, énekelve értük el a X. álmomást. Jézust ruháitól megfosztják. Mellette két márványtombon két bronzangyal tartja a magyar címet. Mennyire ide illik e jelvény! A ruháitól megfosztott Üdvözítő lábainál a megcsontított, kirabolt Magyarország szimboluma, körülvéve zokogó fiaitól!

A keresztrefeszítés megrázó jelenete már a hegy tetején van a fenséges panorámától körülvéve. A sírbatétel sziklák között lejjebb a hegyről levezető út mellett ábrázolják.

Június 21. Szombat.

A püspök úr engedelmével magyar istentiszteletet tartattunk a barlangnál. A szent misék alatt régi magyar énekeket zengtünk. Azután P. Oszlay fellépett a szószékre és remek beszédet tartott. Íme, itt teljesezésbe megy napról-napra jövődőlésed, ó Szűzanya: minden nemzetek jönnek és boldognak mondanak Tégedet. Mi is eljöttünk, hűtelen gyermekeid, szegény, bús magyarok...

Ó, bocsáss meg nekünk és bocsásd meg nemzetünk bűneit is. Fogadj vissza anyai szeretetedbe, ó Szűzanya, fogadj vissza gyermekeid sorába minket, bűnbánó magyarokat! A Szűzanya fehér szobra felé fordulva összekulcsolt kezekkel oly hangon, oly érzéssel mondta beszédét a jó Péter, hogy mindannyian térdreborulva, hangos zokogásba törtünk ki. S velünk sírtak a körülálló franciák és spanyolok, mert ha nem is értették a szót, de jó szívük megértette bánatunkat.

A beszéd után elmondtuk Eszterházi nádor imáját, majd elhelyeztük a szobor közelében nemzetiszínű szalaggal díszített csokrunkat. Azután elbúcsúztunk a szent helytől, hogy tovább folytassuk zarándoklásunkat Limpiásba, Máriától Jézushoz!

Rutan Margit vértanú nővér

a daxi kórház első főnöknője.

(Folytatás.)

5. A tettek mezején.

Rutan nővér beöltöztetése után buzgósággal telve hagyta el a szemináriumot. Lelke szinte égett a vágytól, hogy azt a sok szent elhatározást, amit a Szentlélek kegyelme szívében életre keltett, most a tettek mezején mind valóra váltsa. Elüljárói Pauba helyezték, de mivel az utazás akkoriban még nagyon körülményes volt, egyelőre

Toulousba ment, ahol kedvező alkalomra várt, hogy Pauba utazhassék.

A fiatal nővér ezt az időt azonban nem töltötte tétlenül. Mindenütt, ahol munka kínálkozott, följánlotta segítségét. A toulousi ház szolgáló nővére, látván a fiatal nővérnek értelmességét és jó szellemét, előre sejtette, hogy ez az alázatos nővér egyszer nagy szolgálatokat fog teljesíteni a szegényeknek. Azért alkalmat és eszközt nyújtott neki, hogy magát hivatásos munkakörének jó betöltésére kiképezhesse. A gyógyszerárba küldte egy tapasztalt, idősebb nővér segítségére.

Margit nővér szerény modorával és tanulékony lelkével az idősebb nővér teljes megalégedését vívta ki magának, s rövid időn belül sok hasznos ismeretre tett szert, amit későbbben a szegény betegek szolgálatában jól érvényesíthetett.

Végre elérkezett az alkalom a Pauba való utazáshoz. Rövid időt töltött a toulousi házban, s mégis mindenki sajnálkozott az épületes nővér távozásán, akít már akkor a hősiesség, Jézus és a szegények iránt való szeretet lelkesített.

A nővérek vezetése alatt álló paui kórház kicsike volt ugyan, de annál nagyobb volt benne a szegénység és a vele járó boldogság. A kórház minden jövedelmi forrást nélkülözött. S bármennyire iparkodtak is adományokból kielégíteni a betegek szükségleteit, mégis úgy ezek, mint a nővérek egyben - másban érezhető módon hiányt szenvedtek. Mindamellet Margit nővér lelke túláradt a boldogságtól. A szegénység és nélkülözés közepette több megalégedést talált, mint a világ nagyjai aranypalotáikban a dúsan megrakott asztalok mellett.

„A szeretet nem tétlen, nem ismer akadályokat.“ Ez az evangéliumi szellem lelkesítette a paui kórházban a kis nővérsereget. Az alázatos szolgálók nem nézhették sokáig uraik nyomorát. Az egyetértés és a találékony szeretet megtanította őket, hogy Isten segítségével, magukon segítsenek. Sok nehézség leküzdése után egy gyapjúgyárat

nyitottak, amelyben a szegény lelencyermekeket foglalkoztatták. A gyár vezetésével, a betegek ápolása mellett, Margit nővért bízták meg, kinek semmi sem volt sok és semmi sem nehéz. Okos körültekintésével és gyakorlatias érzékével nagyon előmozdította a munka haladását és sikerét. A kórház mostantól fogva jobb napokat látott. Senki sem örült annak jobban, mint Margit nővér, mikor urait, a szegény betegeket, jobb ellátásban részesíthette.

Az isteni Gondviselés hű szolgáló leányának még más örömet is nyújtott a paui kórházban töltött évei folyamán. De ebbe az örömben csakhamar a fájdalom könnyei vegyültek. Jó példájának hatása és a krisztusi szeretetnek vonzóereje családjára is áthatott. Két nővére követte nyomdokait és belépett társulatunkba. Franciska nővére 1759-ben hagyta el a világot, s gyarapította szent Vince leányainak seregét. A jó nővér azonban alig ízlelte meg az Úr szolgálatának édességét, a mennyei Jegyes máris érettnak találta az ég számára. Még nem volt 5 éves a szent hivatásban mikor meghalt. Helyét 1766-ban Teréz nővére foglalta el. Sajnos, ez a jó nővér is, az isteni Gondviselés bölcs intézkedése folytán, csak azért látszott belépni a társulatba, hogy fönt a mennyországban gyarapítsa a szeretet leányainak táborát. Még rövidebb ideig dolgozhatott az Úr szöllőjében, mint Franciska nővér. Csak három évig hordta a szent ruhát, mikor ártatlan lelke az égbe szállt.

Margit nővér ismét magára maradt, hogy folytassa a neki kijelölt utat, a vértanuság halmai felé.

6. A lemondások és áldozatok göröngyös utain.

Margit nővér körülbelül tíz esztendőt töltött első rendeltetési helyén, ahol a két nővérenek korai halála okozta fájdalomtól eltekintve, zavartalan békében szolgált az Úrnak. Az isteni Mester a szent hivatásában alig tíz éves nővért már elég erősnek találta ahhoz, hogy a megpróbáltatások tüzeiben még jobban tisztítsa és hősi lelkét meg-

edzze. Sűrű elhelyeztetések által a lemondás kemény iskolájába vette tanítványát, akit magához mindinkább hasonlónak akart tenni. Elüljárói 1767-től 1773-ig egymásután Agde-ba, Autun-be, Belle Ichla-be, majd Brest-be helyezték. Majdnem minden évben máshova került. Ki ne tudná, mennyit szenved a természet a gyakori helyváltogatások következtében! Ez a szenvedés még kínosabbá válik, ha alaptalan gyanakodás és mindennemű előítéletek kísérik a nővért egyik helyről a másikra. Hátha még az elüljárók látszólagos bizalmatlansága is növeli ezt a szenvedést! Rutan Margit nővérnek kijutott ebből is. De mert csak a jó Istent kereste, nem keseredett el, hanem nyugodt maradt és erősen hitte, hogy ez a megpróbáltatás lelkének javára fog szolgálni. És csakugyan Isten áldása kísérte a lemondás útján. Egy szerencsés fordulat következtében a megpróbáltatást a bizalom és fontos megbízatások missziója váltotta fel. Brestben a számadások körül a legnagyobb rendtelenség uralkodott. Rutan nővér rövid időn belül teljes önzetlenséggel mindent tisztázott és rendbe hozott. S ez elég volt, hogy elüljárói teljes bizalmukkal ajándékozzák meg az erényes nővért.

7. Új misszió.

Az elüljárók Rutan nővért immár kipróbált erényességénél és szervezőképességénél fogva fontos megbízatásokkal ruházták föl. Fontainebleau-ba helyezték, a Szent-Családról nevezett kórházba. A szeretet leányai körülbelül nyolcvan év óta működtek már ebben a hírneves francia városban, ahol a királyi udvar is évente több hónapon át tartózkodott. Margit nővér 1773 április havában került e kórházba, mint egyszerű nővér. Küldetésének célja volt, hogy segítse a kórházat újjászervezni és berendezni. Alig volt 37 éves, de ügyességével, határozott és férfias jellemével a legsikeresebben oldotta meg feladatát. Mindenki el volt ragadtatva a modorában szerény nővér tevékenységétől és jóízléstől, aki, mint szent Vince óhajlja, keveset

beszélt, de annál többet tett. Megérkezése után nemsokára Mária Antoinette királyné tisztelte meg magas látogatásával a kórházat. Legnagyobb meglepedését fejezte ki a máris szembetűnően tapasztalható új rend és tisztaság felett.

Margit nővér nemcsak parancsolt a személyzetnek, hanem maga is dolgozott. Söprögetett, mosta a folyosót, tisztogatta a betegek termeit stb. A királynénak is föltűnt ez az új nővér, aki épületes magatartásával magára vonta figyelmét.

Nemsokára a királynénak egyik udvarhölgye, Fleury kissasszony megkapta a himlőt. Mária Antoinette Rutan nőverre óhajtotta bízni kedveltjének ápolását. A gondos kezelés folytán a beteg hamarosan visszanyerte egészségét, ami Margit nővernek nagy hírnevet szerzett az udvarban. Azonban szent Vince alázatos leányának nemes lelke nem vágyódott az emberek elismerésére és a múló dicsőség babérajaira.

A kórház ügyeinek rendezésével küldetése befejeződött, amiértis elüljárói újabb fontos megbízatással Blaugyba küldték. Az itt teljesített szolgálatairól, sajnos, nincsenek részletes adataink. Annyi bizonyos, hogy fontos építkezéseket intézett el, s több új művet alapított.

Az 1779. év februárjában az engedelmesség Rutan nővert Troyesbe kalauzolta, ahol az eddigieknél nehezebb és kényesebb ügy elintézése várapozott reá. Az elüljárók már két év óta nagy áldozatok árán is, hiába próbálták kielégíteni a hatóságot, amelytől a nőverek existenciája függött. A nőverek a viszás állapotok miatt sokat szenvedtek és helyzetük majdnem tarthatatlan volt. Margit nővér józan ítéllete és átható tekintete hamar fölismerte a bajnak gyógyíthatatlan sebét. Azt a javaslatot tette, hogy adják fel az intézetet és hívják vissza a nővereket; ami meg is történt.

Újból az Anyaházban találjuk Margit nővert, ahonnét az isteni Gondviselés élete utolsó állomására rendeli, hogy közelebbről előkészíthesse lelkét a vértanúi halálra.

8. A daxi kórház.

Dax városában, ahol szent Vince középiskoláit végezte, két régi kórház volt: az egyik a Szentlélek, a másik szent Eutrop nevről volt ismeretes. Arboncave Bernát, daxi püspök, aki 1706-ban Buglose záradokhelyét és szent Vince születésének községét, Pouy plébániáját a missziópapok gondozására bízta, 1710 október 1-én szerződést kötött Le Boy Mária generális anyával, amelynek értelmében a szeretet leányainak gondozására bízta a Szentlélekről nevezett kórházat. Bár szent Vince akkor még boldoggá sem volt avatva, mégis születésének helye és Dax városa, ahol diákéveit töltötte, oly nagy tiszteletnek örvendett, hogy Boy generális anya hivatalának letelte után maga vette át e kórház vezetését 4-5 nőverrel.

A nemes főpásztor, Arboncave püspök, mindent elkövetett a maga részéről, hogy a kórház jólétét emelje, de minden igyekezetével sem ment sokra. A kórház-épület a közelében fekvő folyó miatt egészségtelen volt, s ennek következtében nem fejlődhetett. Ellenben az Eutrop kórház, amely eleinte nagyon kicsiny és szerény volt, idővel szép virágzásnak indult.

Aulan Suarez őminenciája 80.000 frankot ajánlott fel, hogy a két kórházat egyesítsék. A nemes terv elé számos akadály gördült, de Isten segítségével mégis valóra vált. A püspök az új kórház vezetésére nővereket kért. A hét tagból álló nővercsalád, Rutan Margit nőverrel élén, hamarosan meg is érkezett.

9. A tevékeny szeretet hőse.

Az elüljárók Rutan Margit nővert az újonnan átalakított szent Eutrop kórháznak szolgáló nőverévé tették. 1779 augusztus havában el is indult hat nővér kíséretében Dax városa felé, ahol az ég angyalai máris kezdték fenni számára a vértanúság koszorúját. Míg megkapja, még

nagy munka és sok gond várakozott rá a kórházban.

Mikor megérkeztek, a kőművesmunka még alig volt befejezve, s hátra volt a ház tisztogatása, és berendezése. Rutan nővér bátor lelke nem ijedt meg a nehézségektől és a tömérdek munkától. Új állomásán bő alkalmat talált tevékenységének kifejtésére és sokoldalú tehetségének érvényesítésére. A nála megszokott könnyedséggel minden dolognak gyorsan végére járt. A legkisebb részletek sem kerültek ki figyelmét. A kórházban nemsokára a legnagyobb rend uralkodott, s a lehető legcélszerűbb berendezés és kényelem várta a szegény betegeket a kórház megnyitásánál.

Azonban alig telt bele egy év, a kórház már is kicsinynek bizonyult a betegek és nyomorultak befogadására, kiket Rutan nővér anyai szívének szeretete vonzott oda. A betegek nagy száma a kórház kibővítését sürgette. A nagyszívű főnöknő nem tévovázott sokáig. Előbb a ház éjszakai részén egy emeletet építtetett, majd meg 1784-ben a déli szárnyat hosszabbította meg.

Mikor kedves ápoltságait már jobb helyzetben látta, szerető szívének minden gondját a kórház szentélyére fordította. Eddig a kápolna egy egyszerű terembe szorítkozott. Rutan nővér a ház urának, — amint az Üdvözítőt nevezni szokta, — jobb lakást akart szerezni. Másrészt könnyebbéget óhajtott szerezni a népnek, hogy akadálytalanul felkereshesse és imádhassa szeretett Mesterét.

„A szeretet a fáradságot nem tekinti, többre vállalkozik, mint amire képes; lehetetlenséggel nem mentegetődzik, mert azt hiszi, neki minden lehetséges.” (Kr. k. III. 5.) Ez volt Rutan nővér tervbe vett vállalatának alapelve. A kápolnaépítés ügyében 1784 októberében Neufville püspök és a papság nagylelkűségéhez folyamodott. A derék főnöknő, aki a munka és fáradságtól nem rettent vissza, már 1785-től 1787-ig a kórház kertjében egy különálló, tágas kápolnát építtethetett. Ez a tornyos, kedves kápolna még ma is áll helyén és tanúságot tesz a késő utódoknak, mikép szerette Rutan Margit nővér az Úr Jézust.

A közelmúltban az egész kórházat átalakították, de a kápolnát nem bántották tiszteletből a vértanú hősnő iránt, kinek áldott neve összeforrott e szentéllyel.

Rutan nővér, aki atyjától örökölte a tervező képességet, mindent elkövetett, hogy a kápolna belseje minél méltóbb legyen ahhoz, akit szíve szeretett. A szentély díszítésének azon része, melyet 1787 december havában Ferrere Domonkos művésszel együtt tervezett, még ma is látható.

Mennyi kegyelemmel és áldással viszonzozhatta az isteni Mester hű arájának gondosságát és gyöngéd figyelmét, amit lakóházának csinosítására fordított. Mennyi édes percet és órát tölthetett Rutan nővér az oltár zsámolyánál, főképen a nemsokára bekövetkezett válságos idők folyamán, amikor jó Mesterén kívül senkinél sem kereshetett tanácsot, vagy segítséget. Az bizonyos, hogy ebben a szentélyben merítette azt az erőt és hősi bátorságot, amely a vérpádig kísérte.

1. A fokozódó buzgóság hevében.

Jó nővérünk fáradhatatlan buzgóságának szomját a betegek gondozása egymaga nem tudta kielégíteni. Szeretete űzte, hogy minél több lelket mentsen meg az örök haláltól. Nem egyszer látta a szegény nép gyermekeit, mint csatangolnak az utcákon, s nőnek fel neveletlenül, minden botránynak kitéve. Szíve megesett e szerencsétlen gyermekeken, akik pedig kellő oktatás és nevelés mellett becsületes emberekké válhatnának. Elhatározta, hogy fölkarolja őket. Csakhamar két tantermet építtetett: egyet a fiuk, egyet a leányok számára. Ezentúl már nemcsak a betegek, hanem a vidám gyermekek serege is sietett nap- nap után a kórház felé.

Rutan nővér tevékeny szeretetével szinte csodákat mivelt az Eutrop kórházban. Életében általános tiszteletnek örvendett és emlékezete még napjainkban is él a daxi lakosság között. Mindnyájan, kik ismerték, rendkívüli nőként tisztelték. Nem létezett nyomor, amely kikerülte volna

figyelmét. Nagy szíve mindig nyitva állt a szegényeknek; mindig talált utat, módot, hogy rajtok segítsen.

11. Vésztjőslő fellegek.

A derék főnöknő működésének első éveiben nagy-lelkű támogatásokban részesült, úgy, hogy takarékos-sággal és ügyes beosztással ezeken tudott segíteni. Nemso-kára azonban rossz napok következtek. A szeretet kezdett kihűlni a szívekben; az adakozás és a jótékonyság alább-hagyott és az Eutrop kórház ajtaján érezhetően kopogtatott be a szükség.

1788-ban az összes adományok száma kétszáz-tizen-egy fontot tett ki, holott előbb a kétezret is túlhaladta. A szegények és betegek száma pedig mégis napról-napra növekedett. Rutan nővér, bízva az isteni Gondviselés gaz-dagságában, senkit sem utasított el. Szívének fájdalmára kénytelen volt az iskolát feloszlítani, hogy a nővérek ápol-hassák a betegeket. Sőt az igazgatóság sürgetésére, már-cius havában még egy 8. nővér is érkezett, Charpentier Anna Zsófia nővér, aki Metzben született és a jó szolgáló nővérenek unokahuga volt. Ez a jó nővér későbbben meg-osztotta nagynénjével a kemény fogságot, de a többi nő-vérrel együtt életben maradt és a dicső vértanú halála után még 40 évig működött a daxi kórházban.

A nővérek főnöknőjükkel együtt vetélkedtek az önfel-áldozó szeretet gyakorlásában. Fokozódott buzgósággal ápolták a betegeket, s csak az fájt nekik, hogy nem része-síthették őket oly jó ellátásban, mint azelőtt. A nép han-gulata és a politikai viszonyok egyre feszültebbé váltak és végzetes következményeket jósoltak.

A szent Alapítók példája szerint ők is az imához fo-lyamodtak az inség idejében. A szerető, gondterhes anya nővértársaival együtt a szokottnál nagyobb buzgósággal kereste fel a közelfekvő buglosi kegyhelyet és a szent Vince szülői birtokán épült kis kápolnát. A jámbor főnök-nőnek a vértanúságra már kinevelt lelke előre sejtette a

nagy viharok kitörését, amelynek a nép bűne miatt vele együtt sokan lesznek Istennek engesztelő áldozatai.

12. A forradalom kezdete.

Már az 1790-es években vagyunk. Rutan nővért a bölcs előrelátás arra készítette, hogy nővéreivel együtt min-den forradalmi hírt távol tartsanak maguktól. Politikai kérdések sohasem foglalkoztatták az Eutrop kórház szere-tet leányait. Lelkigyakorlataik hű teljesítése mellett egye-dül azon fáradoztak, hogy éjjel-nappal minél odaadóbban szolgáljanak a szegény betegeknek. De a forradalom alat-tomban már kitört és a zűr-zavar félelmetes gyorsasággal növekedett.

Már a megelőző évben 1789 október 29-én ideiglenes fölmentést adtak minden szerzetben a fogadalmak alól. De ez csak előjátéka volt annak a határozatnak, amely 1890 február 13-án az összes szerzetes házak beszünte-tését rendelte el. A szeretet leányainak társulatát, mert tagjai nem tesznek örökös fogadalmat, két évvel tovább türték meg, de 1792 augusztus 18-án ezt is feloszlatták.

Ettől kezdve minden összeköttetés megszűnt szent Vince utódjával, Cayla általános főnökkel, aki 1890 febru-ár 12-én számkivetve Rómában halt meg. A nagyontisz-telendő Delean Mária Antónia generális anyja világi öltö-zetben titokban tovább örködött ugyan a társulat marad-ványai felett, de a vele való érintkezés teljesen lehetetlen-né vált. Delean anyja 15 éven át viselte terhes hivatalát, megérte a társulat újjászületését és 1804-ben költözött át érdemteljes lelke az örök béke honába.

A kormány, az eddig nyert győzelmek mámorától el-kábítva, egyre merészebben garázdálkodott. 1790 április 22-én végrehajtotta azt a rendeletet, melynek értelmében az Egyház vagyona az állam birtokába ment át. Július 12-én a 136 püspökség számát 13-ra szállította le, s az *Egyház polgári alkotmányára* esküt tettek kötelezővé. A polgári esküt 1890 november 27-én minden papra rá akar-

ták kényszeríteni. Daxban 1791 január 23-ára tűzték ki az eskü letételét. Összesen hat szerencsétlen pap jelentkezett, közöttük volt Larraburu lelkész, kivel még találkozni fogunk a daxi kórházban. Január 26-án egy újabb parancs elrendelte azon püspökök és papok elűzését, kik az esküt megtagadták és ezek állását hitehagyott papokkal töltötték be.

Február 26-án a szentségtörő Saurine János Pétert választották meg a tiszteletreméltó La Neufville püspök, a daxi kórház megalapítójának, helyébe. 1791 február 27-én volt a bitorló Saurine fölszentelése és virágvasárnapján tartotta meg az úgynevezett katonai bevonulását Dax városába. Harci zene szólt fogadtatásánál. A papság helyett szuronyos katonák vették körül. A székesegyház üres volt. A kanonokok már hónapokkal előbb elmentek. A szerencsétlen püspök a Barnabiták zárdáját választotta lakóhelyül.

Ilyen siralmas állapotok között elképzelhetjük a nővérek százalmas helyzetét, kik olyanok voltak, mint báránnyok a vad farkasok között. A hitehagyott püspök első látogatásai közé az Eutrop kórház tartozott. Azt hitte, hogy ott tekintélyhez és tisztelettudáshoz szokott, légyszívű nőt fog találni a nővérekben, remélte, hogy bitorlott méltóságával imponálni fog nekik és nem jár úgy, mint a szeminárium theologusainál, ahol a rektor vitatkozásukat e szavakkal fejezte be: *„Értse meg, uram, és értse meg az egész világ, hogy szívesen fölládozunk mindent, de lelkünket soha!”* A hittagadó püspök nem ismerte Rutan nővért. Egy szemtanúnak 1796-ban írt feljegyzéséből így olvassuk az akkor lefolyt jelenetet: *„Saurine elég merész volt egy theologiai vitatkozásba bocsátkozni a főnöknővel. Utóbbi röviden, férfias határozottsággal és bátorsággal csak ennyit mondott: „Uram, ép úgy előre látom az ellenem kivetett kelepceket, mint amilyen érzéketlen vagyok az elrettentő fenyegetések iránt. Tudja meg, hogy hitemért kész vagyok meghalni!”* A hittagadó püspököt ezen látogatása után, ha még tudott volna pirulni, a szegényérzet fogta volna el, de megkérgesedett szíve erre már képtelen volt.“

Rutan nővér nemcsak a jogbitorló püspökben, hanem mindenkiben tiszteletet ébresztett kiváló tehetsége és erényessége által. A kórház igazgatósága 1791 december 22-én, a kórház támogatását sürgető végzésben melleleg elismerését fejezi ki a nővérek kifogástalan működését illetően. Megjegyzi, hogy a daxi kórház a királyság legjobb karban levő kórháza és nagy csapás lenne, ha a szükséges támogatás hiányában fel kellene oszlatni. Három hónap óta változatlanul 103 beteg részesül gondos ápolásban.

Azonban minden hősies és nagylelkű önfeláldozásuk mellett a nővéreknek csakhamar ellenségük támadt.

13. Hamis vádak.

A nemzeti tanács 1792 február 13-án elrendelte, hogy a hitükhöz hűséges papokat Daxból négy mérföldnyire száműzzék. Az úgynevezett alkotmányos papság pedig éppen nem volt a tisztelet tárgya. A nővéreknek sikerült gyóntatójukat, Lacouture plébános urat május végeig megtartaniok. De az új püspök nem tűrte meg tovább és a hitehagyott Larraburut nevezte ki a nővérek gyóntatójául.

Ilyen körülmények között, miután még szent vallásunk vígaszaitól is meg voltak fosztva, a nővérek jogosan elhagyhatták volna a kórházat, de nem tették. Rutan nővér a legnagyobb áldozatok árán kitartott a szegény betegek szolgálatában.

A jó Lacouture plébános azonban nem hagyta el teljesen a szeretet leányait. Különböző áruhában, leggyakrabban halaskofának öltözve, osztrigát és szardiniát árulva kereste fel Dax városát. Ilyenkor az Eutrop kórházba is betért és titokban, a legnagyobb veszélyek között részesítette a nővéreket a szentségekben. Jogosan feltételezhetjük, hogy nem egyszer edzette bátorságukat az erősek kényerével.

A kiállott félelmet és lelkiszენvedést csakhamar egy baljóslatú forrongás tetézte, amely a kórház barátainak

nyugalmát földülta, ellenségeit ellenben megörvendeztette. 1792 június 3-a és 4-e közötti éjjelen a nővérek titokban több csomag ruhanaműt küldtek ki a kórházból és megkísérelték a szökést. De fölfedezték a szökevényeket és tüstént felhangzott a zaj: „Kirabolják a kórházat, meg akarnak szökni, magukra hagyják a betegeket; el kell őket üzni, más igazgatót kell kinevezni, egyet a forradalmi párt vezetősége közül.

A szolgáló nővér nem tudott semmit nővérei tervéről, amelynek vádjá sehogy sem fért össze egyenes jellemével. Ha tudott volna róla, bizonyára megakadályozta volna. Ezt mindenki belátta. A nővérek ellen zúdult vádakban sohasem említették a főnöknőt. Egyetlen egy határozott vádat sem emeltek ellene.

Mindenki föl volt izgatva. A nemzeti tanács fölhatalmazta az igazgatóságot, hogy rendelje el a nővérek eltávolítását. De a kerületi igazgatóság az ügy felülvizsgálását parancsolta és a parancs teljesítését két legjobbbérmű emberére bízta.

A vizsgáló bizottság elismeri és kijelenti a nővérek ártatlanságát. Bebizonyítja, hogy lopást nem követtek el, mert a lefoglalt csomagok nem tartalmaztak mást, mint saját tulajdonukat képező ruhanaműt. A vezetőség kiadta a parancsot, hogy a bíróilag lepecsételt csomagokat szolgáltatassák vissza. A szökési kísérletet is teljesen tisztázták.

A nemzeti tanács nem volt megelégedve a hozott határozattal. Kiküldte az egyházellenes Radbedat Noélt, hogy az ártatlannak nyilvánított nővérek ügyét felülvizsgálja. A legkisebb részletig mindent felkutatott. Rutan nővér maga vezette a ház minden zugába és rejtekébe az új kiküldöttet, aki a házkutatás után úgy találta, hogy a termék tiszták és jól szellőzöttek; a betegek ágyai rendesek és minden megvan, amire szükségük lehet. A 105 betegről egy panaszcso szó sem hallható, sőt inkább a dicséretök özöne. Még egy fontos kérdés volt hátra, s ez a vallásra vonatkozott. Úgy a főnöknő, mint a nővérek hűségesek maradtak hitükhöz; a betolakodott lelkipásztort mellőzték, szolgálatait

sohasem vették igénybe, s az általa végzett szertartásokon nem vettek részt. De vajjon rendíthetetlen állhatatosságuk miatt Larraburu nem fog-e vádat emelni ellenök? És az eretnek püspök nem fogja-e megboszulni az 1791 áprilisban kapott megaláztatást? Korántsem. Saurine püspök és általános helyettese, Plautier, kik a kórház végrehajtó bizottságának tagjai voltak, a következő nyilatkozatot írták alá: „Az a véleményünk, hogy a betegek és szegények érdeke kívánja a nővérek maradását a kórházban; mert ha őket meg nem tartjuk, a szegények érdekét kockáztatjuk.“

Larraburu bizonyítja, hogy a nővérek magatartása csak dicséretet érdemel, s hozzáteszi, hogy a nővérek vallásos teendőit nem akadályozzák.

A nemzeti tanácsnak július 11-éről kelt végzése épen olyan kedvező volt, mint a megelőző. Tekintettel arra, hogy a kiküldött biztos vizsgálati folytán kiderült, hogy a nővérek hivatási kötelességüket a legnagyobb buzgalommal teljesítik, magatartásuk a betegekkel szemben dicséretreméltó, és hogy a kórházban a legnagyobb rend uralkodik; a nemzeti tanács megállapítja, hogy a kórház szürke nénéinek kicserélése helytelen volna, s felszólítja őket, hogy folytassák a betegek gondozását ugyanolyan buzgalommal, mint azt eddig tették.

E fényes bizonyíték dacára alattomban mégis folyvást áskálódtak a nővérek ellen. Rutan nővér belátta, hogy lehetetlen még továbbra is a szeretet leányaiként szerepelniök. Elhatározta, hogy nővéreivel együtt egy új társulatfélélt alkot a „Szeretet Hölgyei“ címen. Így talán megmaradhatnak a szegény betegek körében. A szentruhá megtarthatták, de a kornettot le kellett vetniök, mint a legtöbb nővérnek Franciaországban. Fejükre egyszerű, színes kendőt tettek, amelyet hátul csomóra kötöttek; a csomót a kendő hátsó csücskéjével fődtek el. A collé helyett szintén kendőt öltöttek olyformán, mint a szemináriumi nővérek.

Ez időben Rutan nővér társnői voltak: Nonique Margit nővér, 48 éves; Chanu Janka, 48 éves; Raux Felicitász,

32 éves; Bonette Viktória, 29 éves; Charpentier Zsófia, Rutan nővér unokahúga, 25 éves; Devienne Jozefa és Bariotte Julia nővér, kiknek évszámai ismeretlenek.

(Folytatjuk.)

Missziós lelkület.

A szent hivatásban való tevékenység kibontakozásában hasonlít szép termő fához, mely annál messzebbre nyúló ágakat hajt, minél jobb földre talált a lélekben a szent hivatás kegyelme.

A szeretet leánya, kibén a hivatás szeretete mély gyökeret vert, ki megérti, s teljes tudatában van apostoli küldetésének, egyre jobban szomjúhozza a lelkek üdvösségét. Folyvást növekedő lélekszeretetének karjaival szeretné az egész világot átölelni, s a földön élő minden embert megnyerni Krisztusnak.

Buzgóságának lángjai nem egyszer az oceánokon is átcsapnak. Fájó szívvel látja a tengereken túl a sok szegény pogány gyermeket, felnőttest, kik még nem ismerik a jó Istent, s kik a hitelenség sötét éjszakájában tévelyegnek. Ha tehetné, szívesen átszállna a világtengereken, hogy személyesen, munkás apostolkodással ragadhassa ki őket a szerencsétlenség örvényéből.

De ah! ezer meg ezer nehézség, s leküzdhetetlen akadály áll útjában. Még gondolni sem mer erre. Így a látszó tehetetlenség téves hiszemében nem egy missziós lelkületű nővér mintegy leteszi a fegyvert, s azt gondolja, hogy forró vágya csak üres álom számára, ő nem tehet semmit sem. Pedig korántsem. Csak érteni kell a módját, és utazás s idegen nyelvek tanulása nélkül is ezeket menthet meg az ég számára.

A leghatásosabb eszköz az állhatatos, buzgó imádság kis önmegtadadásokkal fűszerezve, a szegény pogányok megtérítéséért, sok missziós szent hivatásért.

Egy másik módja Jézus szent Gyermeksége társulatának buzgó fölkarolása és fejlesztése gyermekeink körében.

Egy harmadik, s talán a legkönnyebb eszköz: Gyűjtsünk szorgalmasan bélyegeket, főképp rézleket, a kommunizmus idejéből valókat, vagy bármilyeneket, amelyekhez kevés fáradsággal is hozzájuthatunk. A gyűjteményt küldjük el a Mènesi úti Misszióházba, ahonnan a külmisziókba eljuttatják.

Egy-egy ritkább bélyegért kínai misszionáriusaink nem egyszer nagy összeget kapnak, amit szegény pogány gyermekek megvásárlására és neveltetésére fordítanak. Egy bélyegért megvett pogány gyermek, vagy imáink által megtért pogány lélek szószólónk lesz Istennél, s örökre tanubizonyoságot tesz Isten iránt való áldozatkész szeretetünkről, amellyel még életünket is odaadtuk volna a halhatatlan pogány lelkek megmentéséért.

Hírek.

Pedagógiai tanfolyam Központiházunkban. Nt. előjáróink július 12-16-ig pedagógiai tanfolyamot rendeztek azon kedves nővérek részére, kik az árvagyermek, vagy növendékek nevelésével foglalkoznak. Körülbelül 80 nővér vett azon részt. Valamennyien feszült figyelemmel, s nagy tanulékonyssággal hallgatták meg a tartalmas előadásokat, s mohó vágygal fogadják lelkükbe a sok üdvös buzdítást, s útmutatást a nevelés sikerének biztosítására. Reméljük, hogy a hasznos oktatások a gyakorlatias élet terén meghozzák a kívánt eredményt, neveltjeink ide, s örök boldogítására.

A kurzus tárgysorozata a következő: 1. A gyermeknevelés fontossága. 2. Az „árva” fogalom jelentése. 3. A nevelés legfőbb célja. 4. Neveljünk az életnek. 5. Lélektan. 6. Testi nevelés. 7. A fegyelmezés eszközei. 8. Egyéni nevelés. 9. Hibák a nevelésben. 10. Hazafias és szociális nevelés. 11. Jellemképzés. 12. A nevelő személyes tulajdonságai. 13. Gyakorlati példák. 14. Néhány vallás-erkölcsi tárgy kidolgozása. 15. A munka. 16. Illemszabályok. 17. Megbeszélés. 18. Anyai szeretet. 19. Játék.

Szent Vince ünnepe. Ez idén rendkívül megható ünnep folyt le Központiházunkban ezen a kedves napon. A Szeretet Egyesület, nagyontisztelendő előjáróink hozzájárulásával, a szegények részére ünnepi ebédet rendezett. Körülbelül 200 szegény számára volt terítve a kápolna mögötti udvaron. A Szeretet-hőgyek a nővérekkel együtt fehér kötényben szolgálták ki őket. Az ebéd finom gulyás, kenyér és lekváros buktából állott. Ki-ki annyit ehetett, amennyi jól esett. Sokan hazáig vittek az otthonmaradtak részére, kik nem jöhettek el személyesen.

Szent Vince, a szegények atyja, sem hiányzott kedvenceinek köréből. Szobra virágokkal és pálmákkal díszítve egy emelvényről oly mosolyogva nézett le a kedves vendégre, mintha meglevevénedett volna. Az ünnepi hangulatot és a szegények örömét fokozta még a Szeretet egyesület igazgató helyettesének szép beszéde, amelyben szent Vincének, a szegények atyjának, szeretetét és dicsőségét magasztalta. Továbbá Központiházunk énekeseinek harmoniummal kísért, kedves szent Vince éneke; végül a jó Ruffy államtitkár úr megható zárószava, amely

csakugyan szikrázott a szent Vince és művei iránt való szeretettől.

Emlékezetes lesz ez a nap úgy a kedves szegények, mint a rendezők, valamint mindazoknak, kik e megható jelenetnek szemtanúi lehettek.

Egy újabb picit hajtás a társulat életfáján. A nehéz körülmények, melyek között szegény nővéreink a román területen levő intézeteinkben élnek, sürgötték, hogy ft. Generális Előjáróink, a házacskából egy különálló tartományt létesítsenek. Kedves nővéreink nagy áldozatot hoznak az idegen nyelv elsajátításával az ottani művek megmentésére. Imádkozzunk értök, hogy ha most könnyekkel vetnek, egyszer örömmel arathassák le az áldozatos vetést.

A kis tartomány Központiháza egyelőre a szent Vince intézet. Igazgatója: Kovács Sándor misszióspap, ki diákéveit a szent Vince intézetben töltötte. Vízitatornó: Keresztes Mária nővér, az egrri intézet volt szolgáló nővére; Asszisztens nővér: Escher Filoména nővér, a csik-somlyói árvaház volt szolgáló nővére. Gondnok és intéző nővér egyelőre még nincsen.

Szemináriumról is gondoskodnak; leendő igazgatónője, Deáky Jozefa nővér jelenleg Párizsban van, hogy e fontos, nehéz hivatalra előkészüljön.

Elhúnyt kedves nővéreink.

A nővér neve:	Kor:	Hiv.:	Hol:	Mikor:
Szerbetzky Izabella n.	76	56	Eger	máj. 28.
Györfly Jolán Korona n.	41	15	Márianosztra	jún. 29.
Harangzó Róza Dominika n.	22	4	Bp. Központ	júl. 7.
Posch Róza Leandra n.	68	49	Vác	júl. 20.
Süszlet Eleonóra Emerika n.	61	40	Gyöngyös árvah.	júl. 23.
Bischóferger Alojzia Koletta n.	80	58	Központ	júl. 23.
Schneider Antónia Paula n.	44	21	Bp. Angyalföld	júl. 27.
Koncz Erzsébet Anicéta n.	46	13	Pécs kórház	aug. 2.
Holló Anna n.	57	28	Bp. Angyalföld	aug. 9.
Benes Rozália Gizella n.	40	20	Bp. Sz. János k.	aug. 24.
Paragi Anna Vincentia n.	37	18	Pécs megyei árv.	aug. 25.
Czanka Erzsébet Pia n.	35	17	Várpalota	szept. 7.
Michelsz Magdolna Florina n.	58	39	Nagykomlós	júl. 13.
Nagy Mária Margit n.	23	35	Német-Próna	ápr. 24.
Buchel Klára Charitas n.	20	2	Nagyszombat	Júl. 16.

R. I. P.

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
szent Vince szeretet-leányai számára.

10. ÉVFOLYAM.

1924.

4. SZÁM

TARTALOM: Az egyházi év. — Mit s hogyan imádkozik a szeretet leánya. — A példa. — Napsugár. — Beszámoló. — Tanítási vázlatok. — A Csodásérem. — Szent Vince közbenjárására történt gyógyulás. — Egy misszióspap naplójából. — Rutan nővér. — Főtisztelendő Almási Béla. — Hírek. — Levélszekerény. — Meghalt nővéreink.

Az egyházi év.

Amint január elseje a polgári évnek, úgy Advent első vasárnapja az egyházi évnek első napja, vagy ha úgy tetszik, ajtónyitás egy új esztendőbe.

Mi különbség van a két év között?

A polgári év a természetes élet fenntartásához szükséges munkásságnak, az anyagi gondoknak és a létért való állandó küzdelemnek színtere. Az egyházi év ellenben a természetfölötti életnek istápjá, a lélek nevelőiskolája. Az egyházi év a polgári évnek a lelke, s a két év oly szoros kapcsolatban van egymással, mint a test a lélekkel. A polgári év hétköznapiakból, az egyházi év csupa vásár- és ünnepnapokból áll. A kettőt Isten bölcs rendelése édes ikertestvérré tette; egyik a másikat kiegészíti.

Ebből kifolyólag az ember idei és örök boldogságát csak úgy éri el, ha nemcsak a polgári évnek, hanem az egyházi év rendelésének is híven megfelel. *Imádkozzál és dolgozzál.* Ez sarkköve minden igazi boldogságnak. Dol-